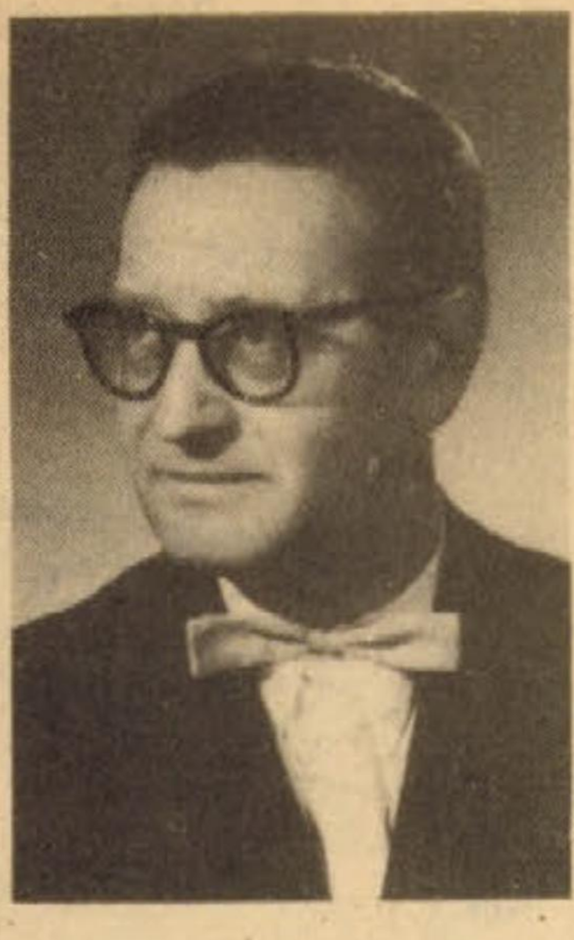
Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 11. szám. *1961. március 16*

Várnai György rajza

Tavaszi zsongás

Búcsúzunk Darvas Szilárdtól,

a Ludas Matyinak egykor felelős szerkesztőjétől, akinek írásait lapunk hasábjain a legutóbbi időkben is élvezhették olvasóink. A kitűnő író és költő mint konferanszié is nagy népszerűségre tett szert. Tollával jelentős részt vállalt a felszabadulás után a demokrácia, a demokratikus gondolkozás megerősítésében. Olvasóink nevében is gyászoljuk a nagyszerű humoristát, a melegszívű, kedves jóbarátot.

IGEN vagy NEM ?

Régóta kifogásolom, hogy a Ludas Matyi nem közöl rejtvényeket. A rejtvényfejtés nem öncélú szórakozás: köszörüli az elmét, és sokszor igen tanulságos is, mert gyarapítja ismereteinket. Bizonyságul egy népszerű rejtvényfajtából adok egy kis összeállítást.

1. Utazhatott-e lóvasúton Stumpf Leó, a századeleji Pest közismert bankárja?

2. Hallgathatta-e Liszt Ferenc zongorajátékát Gottfried Jakab Ágost pfalzi választófejedelem?

3. Kaphatott-e kosarat Rudolf trónörökös Schuhmacher Krisztinától, a szépségéről híres óbudai hajadontól?

4. Ehetett-e krumplipürét Ali budai basa?

5. Találkozhatott-e Lessing német író Küry Klára magyar primadonnával?

6. Írhatott-e szerelmeslevelet Csák Máté a szép, de kegyetlen Báthory Erzsébetnek?

7. Járathatta-e Nelson admirális a Színházi Életet?

Könnyítésül ezúttal a megfejtéseket is közlöm:

1. Nem. A bankárt ifjúkorában egy ló hasbarúgta, s attól fogva még csak közelébe se mert menni a lovaknak.

2. Nem. A választófejedelem teljesen süket volt.

3. Igen. Az öreg Schuhmacher kosárfonó volt, és az üzletben Krisztina szolgálta ki a vevőket.

4. Nem. Ali basát az orvosa eltiltotta a burgonyától.

5. Nem. Lessingre nagyon féltékeny volt a felesége.

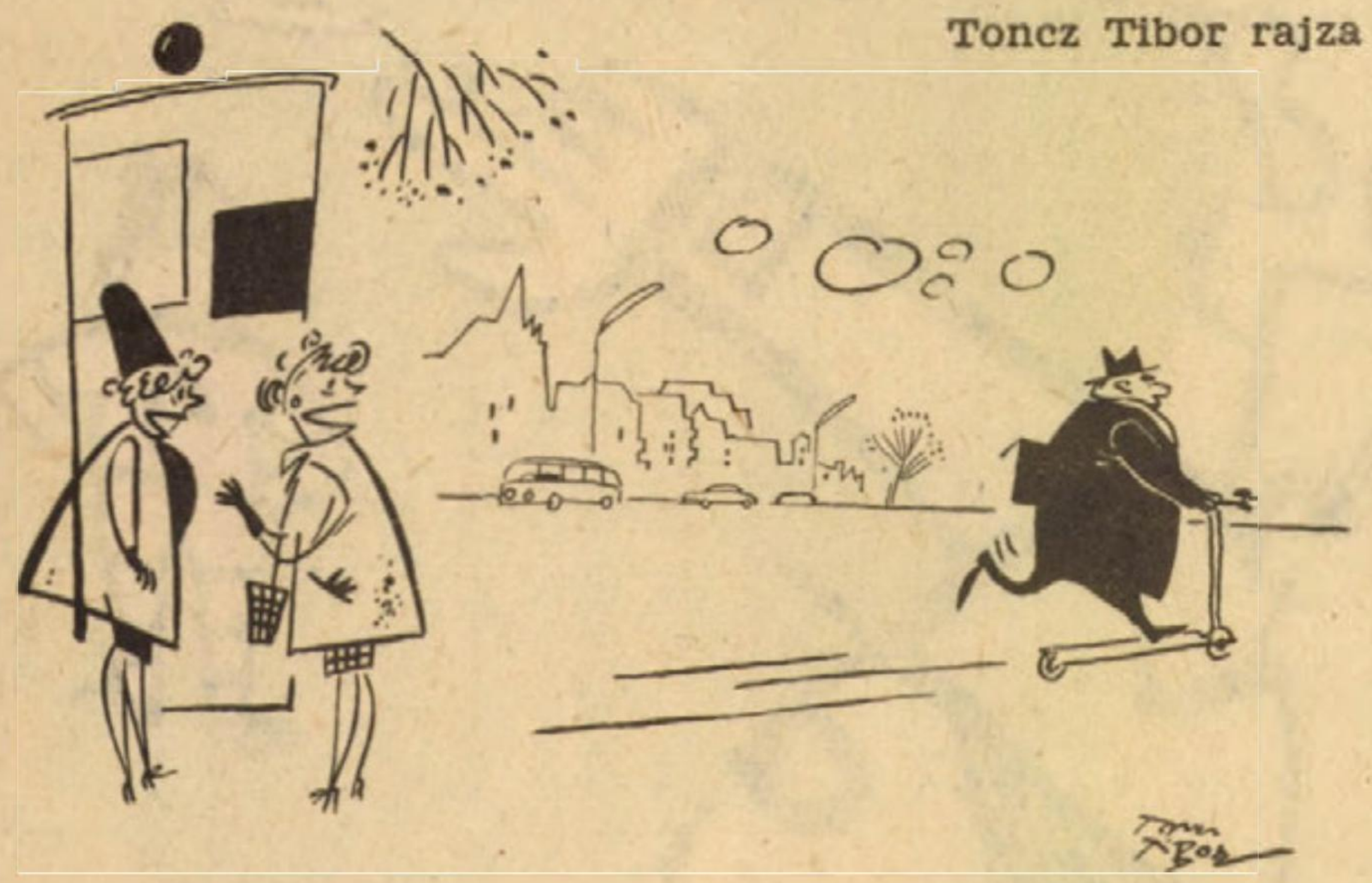
6. Nem. Csák Máté, mint abban a korban sok más oligarcha, írástudatlan volt.

7. Igen. A Színházi Élet külföldre is felvett előfizetést.

Heves Ferenc

Tavaszi találkozás

Toncz Tibor rajza

– Az urad remekül néz ki, és milyen fiatalos!

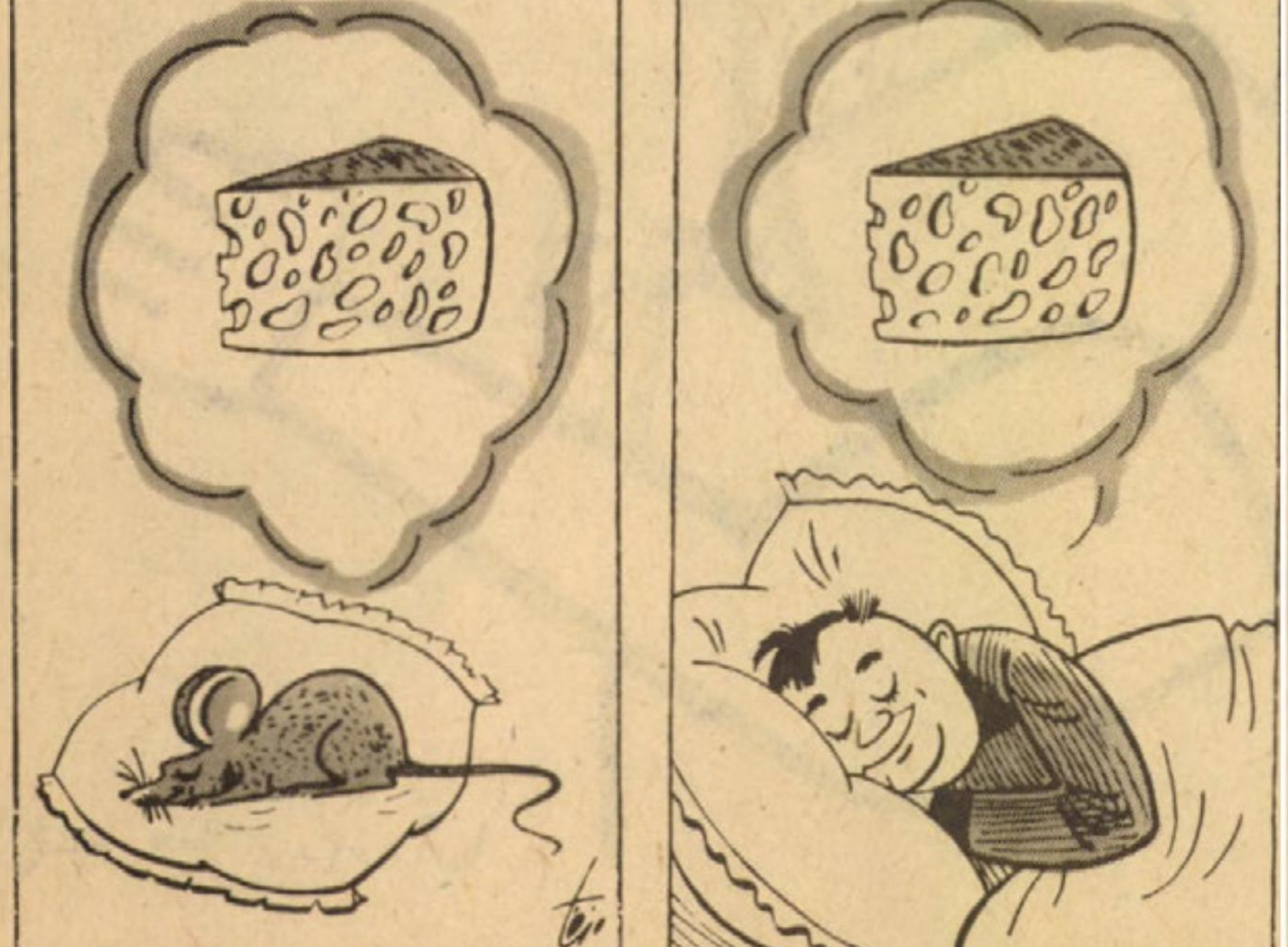
Camping

Erdei Sándor rajza

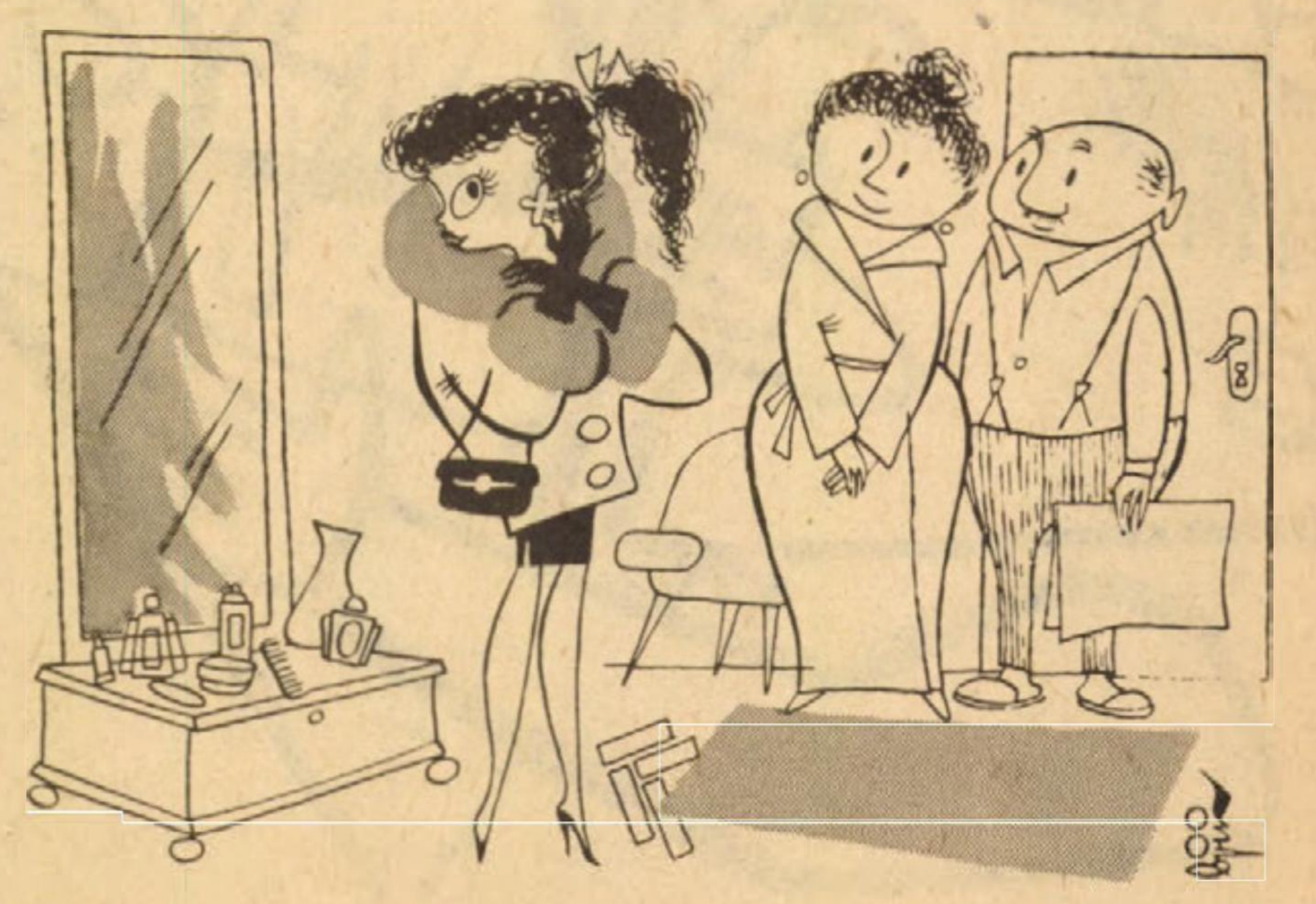
Álmodozók

Török János rajza

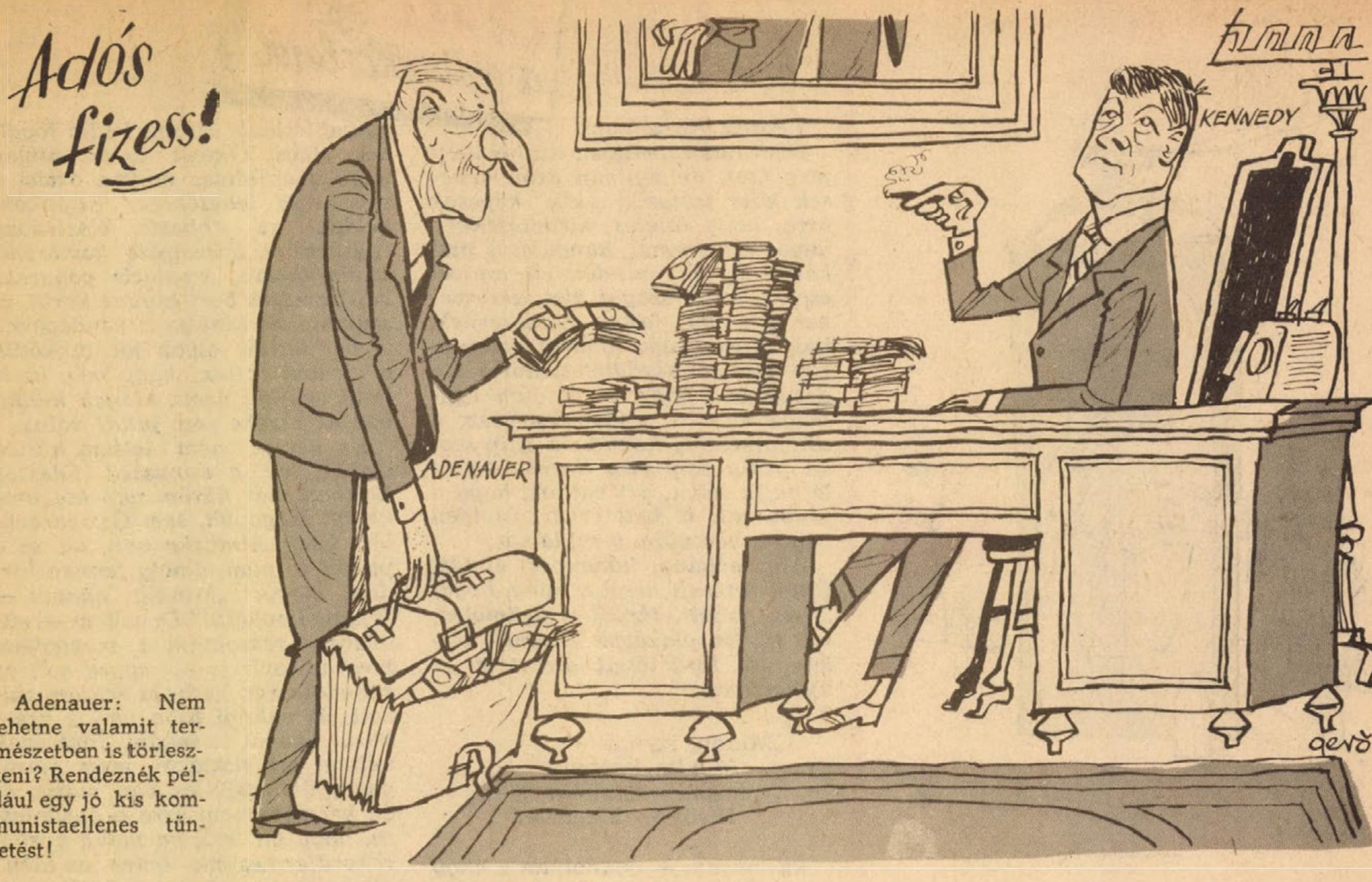

Szórakozni megy a kislány

Balázs-Piri Balázs rajza

– Mami, ugye kölcsön adod a személyi igazolványodat? . . .

Adenauer: Nem lehetne valamit természetben is törleszteni? Rendeznék például egy jó kis kommunistaellenes tüntetést!

Csak 18 éven felülieknek

Úgy tudom, először a Pamut utcai általános iskolában terjedt el a vészhír. Mracsek tanár úr éppen fizikaórát tartott, amikor a szeplős Dubovetz kis papírfecnit körözött a pad alatt. A cédulán közölte a döbbenetes eseményt: Az új rendelet szerint 18 éven aluliak 10 óra után nem látogathatják a zenés eszpresszókat. Még szülők kíséretében sem.

A rendelkezés igen érzékenyen érintette az osztályt. Hiszen úgy tervezték, a gombfoci szakosztály alakuló közgyűlését az „Anna bár"-ban tartják, éjféli tombolával egybekötve.

A rendelkezés felháborodást váltott ki az ifjabb korosztályokban. A Vendéglátóipari Főközpontnál tiltakozott a „Gimnázisták Éjszakai Klubja", a „Wurlitzer Barátok Hátulgombolós Egyesülete" és a „Tűzkő Utcai Óvodások Önképviseleti Szerve". Számtalan panasz érkezett a napilapok szerkesztőségéhez is.

– Ha az ember elkészül a földrajzleckével, miért nem mehet egy kis éjszakai bumlizásra a „Paradisóba"? – írta panaszos-levelében Gőz Árpád harmadikos gimnazista.

„Azt mondják, hogy ma mindent megadnak a fiataloknak. Erre elvették tőlünk az éjszakai eszpresszókat. Ma, amikor a politechnikai oktatásban gyakorlati életre nevelik a gyerekeket, miért nem hagyják, hogy megismerkedjünk az éjszakai élet minden csínjával-bínjával?" – írta Simek Ernő.

Jómagam a bérházunkban lakó Pamacs Gyurival beszélgettem, aki keservesen panaszkodott, és nagyot sóhajtott: – De jó lenne már 18 évesnek lenni!

Megmagyaráztam neki világosan:

– A rendelkezés az ifjúság védelmében készült. A fiatal gyermeknek limonádé kell és sok gyümölcslé. Egy 18 éven aluli fiatalnak éjszaka aludnia kell, legalább este 10-től reggel 7-ig. A fiatal szervezetben káros rombolást okoz az alkohol – figyelmeztettem a srácot. Aztán elmentem egy lokálba.

Kényelmesen elterpeszkedtem egy asztalnál. Az a boldog érzés melegített, hogy nekem már mindent szabad. Én már nem vagyok kiskorú.

Elhatároztam, hogy hajnalig húzatom a Wurlitzerrel, de mindenekelőtt rendeltem egy liter konyakot, kísérő szódával.

Miután az üzletvezető kissé gyanakodva nézett rám, megkérdeztem, hogy a falióra vajon pontosan jár-e. Az üzletvezető igent bólintott, mire én kivágtam az asztalra a személyazonosságim és a precíz születési bizonyítványomat. Melyből világosan megállapíthatta, hogy nekem már mindent szabad.

Tizennyolc éves múltam tíz perccel!

G. Sz.

Külföldi eb

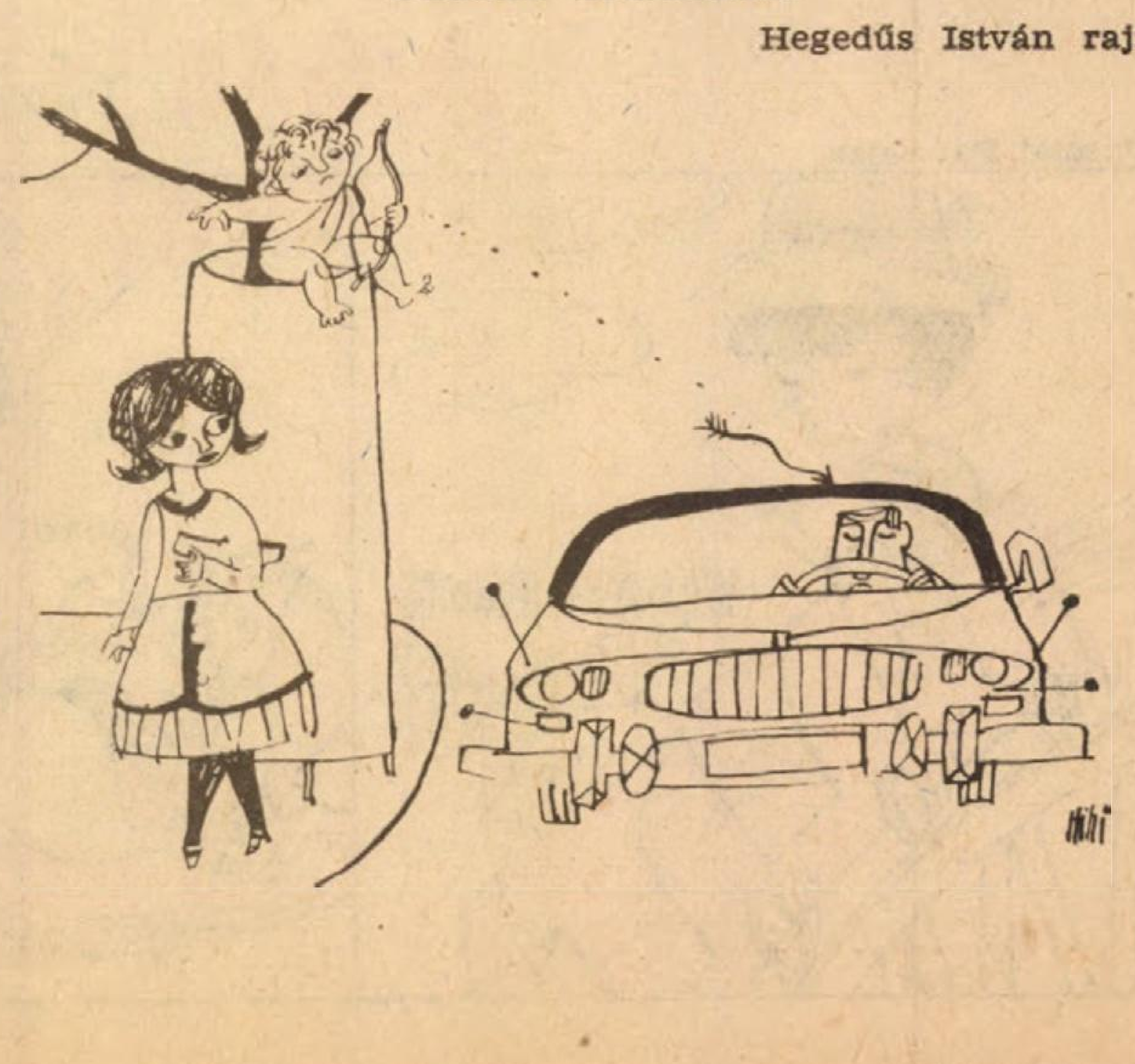
Toncz Tibor rajza

– Mit bámulsz? Ez rám nem vonatkozik!

Ámor kudarca

Hegedűs István rajza

A második otthon

Megszívlelendő

LEVÉL a gyümölcsléről

Tisztelt Kartársam!

Nem tudom, milyen titulus illeti meg Önt, de nyilván azon kevesek közé tartozik, akik képesek arra, hogy ötletes hirdetésekkel, ügyes reklámmal, hangulatos plakátokkal és mindennel, amivel csak lehet, országos hírt szerezzenek egy-egy fajta mosószernek, italfélének vagy akármi másnak. Így került kitörölhetetlenül a tudatunkba, hogy a Radion egymaga mos; a Salvus-Szervusz; a sör folyékony kenyér; a Ship szóda pedig ship-ship hurrá! Amint láthatja tehát, azt vallom, hogy a jó bornak is kell cégér, és igen nagyra becsülöm a reklámot.

Alig néhány hónappal ezelőtt Öntől értesült arról a világ, hogy: „Üdít, frissít, táplál a gyümölcslé." Az Ön plakátját láttam a villamoson, hirdetéseit olvastam az újságokban:

„Mindig igyunk —
Mindig kapható
Almuska — Őszibarack —
Hírös — Meggylé."

Én magam — gondoltam a nagy hirdetési kampány láttán — kitartok a bor mellett, bár tudom, hogy sajnos nagyon kevés borunk termett a múlt évben. (De annyi mégiscsak lesz, amennyi nekem kell.) Aztán tépelődtem magamban, mégiscsak meg kellene már kóstolni egyszer a gyümölcslét! Legalább hazafiúi kötelességből, hiszen az Ön hirdetései nem öncélúak: éppen ideje már, hogy átereljük a borfogyasztó magyarok széles táborát az eddig annyira mostohán kezelt és alig gyártott kitűnő gyümölcslevek felé. Mennyivel egészségesebbek!

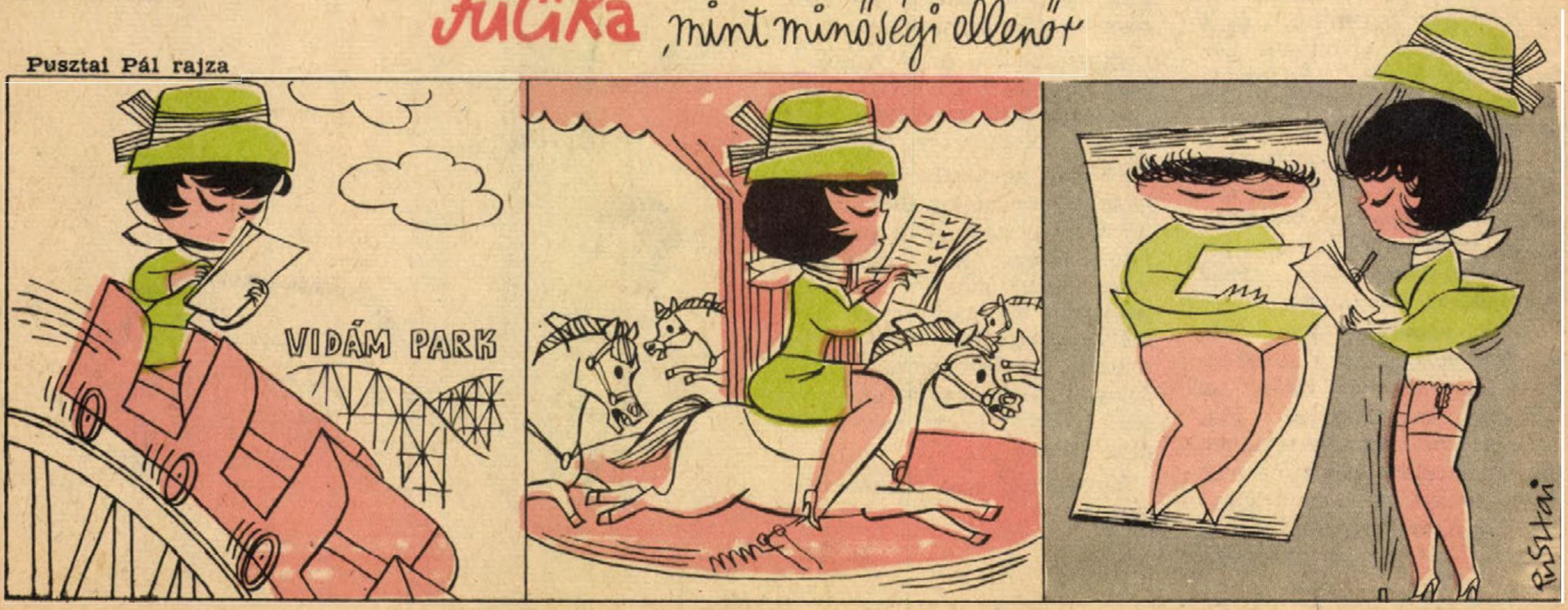
Két hónapig tartottam magam, aztán megkóstoltam az Almuskát. Ízlett. Másnap az Őszibarackból hörpintettem fel egy üveggel. Még jobban ízlett. Két nappal később délelőtt felhajtottam egy üveg Híröst. A legjobban ízlett. S még aznap délután megittam egy üveg Meggylét. A legeslegjobban ízlett. Hallgattam Önre, és most gyümölcslevet iszom. Pedig fogalma sincs Önnek arról, milyen nagy a csábítás, milyen óriási a visszaesés lehetősége. Esténként például az Abbázia bisztróban egy kedves felszolgáló kartársnő, külön tálcán, egydecis poharakban zamatos bort hordoz körül, és szüntelenül kínálja a vendégeket. A bor láttán olyan jól működik a pavlovi reflex, hogy még az is iszik egy-két decit, akinek különben az eszébe sem jutott volna.

Én persze nem lettem hűtlen Önhöz, de a szomszéd Édesség Boltban már három nap óta nem kapok Meggylét, sem Őszibaracklét. Csak Almuska van, no és a plakát a falon, amely fennen hirdeti, hogy: „Mindig igyunk — Mindig kapható!" És nekem — miközben rászoktam a meggylére, meg az őszire —, egyre nőtt az aggodalmam, hátha a reklám túlzott, és valami hiba van a kréta körül. Annál is inkább fontosnak véltem ezt tisztázni, mert országos gyümölcslé-láz van máris, és én kétségbeesem arra a gondolatra, hogy mi lesz, ha netán borból rekordtermésünk lenne az idén? Nincs semmi vész — mondták —, van gyümölcslé elég, csak éppen több, mint kétharmad Almuska és kevesebb, mint egyharmad az Őszibarack — Hírös — Meggylé együttvéve. Ebből következik, hogy az egyharmad hamarabb elfogy, mint a kétharmad, és akkor majd iszunk Almuskát, ami szintén kitűnő. És szidni fogjuk Önt, miért ugratott bennünket a plakáton, hogy igyunk csak nyugodtan mindig Őszibaracklét, Híröst és Meggylét, mert az mindig kapható, és miért ugratnak egyes üzletek bennünket, amelyekben a pult alól adják az Almuskát, noha abból sok van, de csaléteknek a pultra teszik az Őszibaracklét, a Híröst és a Meggylét, amiből kevés van? Vagy talán lehet, hogy ez szakmai titok?

Földes György

Jucika, mint minőségi ellenőr

Pusztai Pál rajza

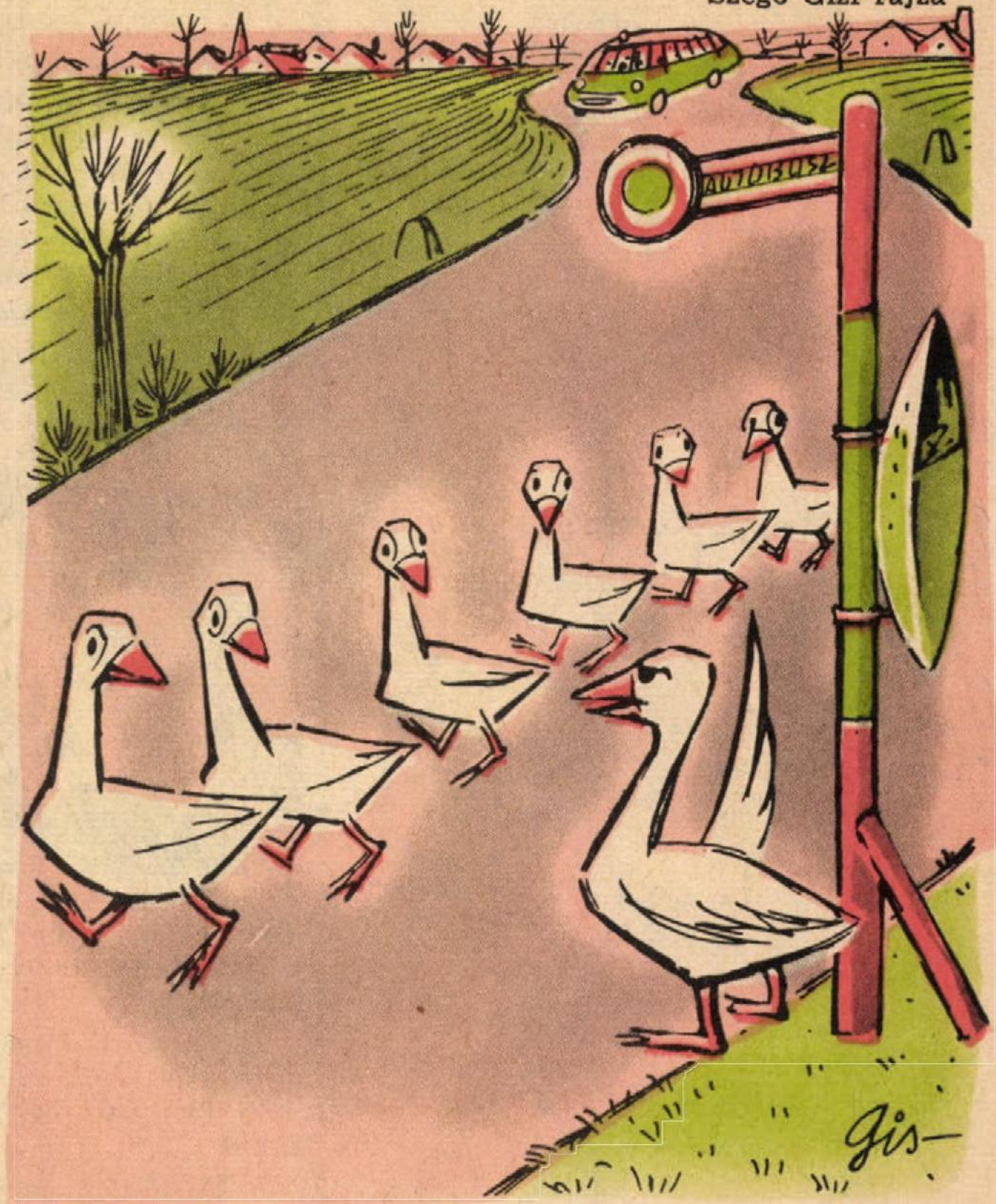
Afrikai turistajelzés

Hegedűs István rajza

Ahol messze van a legelő

Szegő Gizi rajza

– Nem gyalogolok öt kilométert! Inkább megvárom az autóbuszt!

„Modern" vers*

A Sintér veri reá a keresztet,
A Hússzék veri reá a keresztet,
mert a Duna gyászban van.

A Gémeskút hullatja rá a sóskát,
a Verőfény csobogja rá a kovászt,
mert gyászban van Ő.

Minek ide mákos kormányrúd,
minek ide vércsenyak vajjal,
ha Ő van gyászban?

Tegyétek fel a képet a Hidra
s jöjjön velem Rekettye!

És most jöhet a pardon:
A hintát tegnap leszakította valaki!
Miserere nobis,
Amen.

Tegnap még járt a hetvennégyes,
miserere nobis,
Tegnapelőtt még köhögött a nünüke,
még gyászban nem volt Ő.
Cseberben tó,
kazalban tű,
imában rács,
a sóban lőcs . . .

Hagyjátok már a csárdást abba!
Jön a dervis dédnagyapja.
Tegnapután majd megmondom, mért.
Mért? Mért? Mért?
Mert a Sintér veri reá a keresztet,
és te azt hiszed,
HOGY.

Németh Emil

* Vigyázat! Nem költészet, hanem paródia! *(A szerk.)*

Színházi bukás után

Toncz Tibor rajza

Múzsa: Úgy látszik, mégis inkább a homlokodat kellett volna megcsókolnom . . .

Szellemi szegénység

A stúdióban

Rádiódráma-felvétel

Tenorista a gégeorvosnál

– Kérem, én Á-t és nem Cé-t kértem!

BOSZORKÁNYPÖR

Néhány perccel azután, hogy Kiss Sándorné másodszor bírálta meg nyilvánosan Torok Antal főművezetőt, mert az durva hangon beszél női beosztottjaival – halkan nyílott a vállalatvezető párnázott ajtaja.

Torok Antal lépett be, kék overálján olajfoltok, vörös arcán verejtékcseppek.

– Kérlek, igazgató elvtárs... – kezdte halkan, majd elhallgatott, és közelebb lépett.

Torok Antal főművezetőt még soha, senki nem hallotta ilyen halk hangon beszélni.

– Mi történt, az ég szerelmére? – kérdezte a vállalatvezető izgatottan. – Már vége a termelési értekezletnek? Nem volt elég sok hozzászólás?

– Még ennél is borzasztóbb dolog történt! – suttogott sötéten a főművezető.

Az igazgató ijedten kapott a fejéhez:

– A minisztérium rájött arra, hogy a...

A másik egy legyintéssel félbeszakította:

– Dehogy jött rá. Hanem...

– Hanem?

Torok Antal egészen közel hajolt a vezető beosztású fülekhez:

– Én jöttem rá arra, hogy vállalatunk egyik dolgozója... boszorkány!

Az igazgató erre akkorát kacagott, hogy íróasztalában csörömpölni kezdtek a reprezentációs italok.

– Úgy, te ezen nevetsz?... – kérdezte sértődötten a főművezető.

– Már megbocsátsz, de csak nem gondoltad komolyan? – hahotázott tovább az igazgató, hogy csak úgy potyogtak a könnyei.

Nehezen csillapodott le annyira, hogy becsengethette titkárnőjét, aki letörölte főnöke könnyeit, majd ismét magukra hagyta őket.

A főművezető ekkor jelentőségteljesen megismételte:

– Már pedig én azt mondom, hogy Kiss Sándorné – boszorkány!

A komor tekintetre az igazgató maga is elkomolyodott, azonban mégis így szólt:

– Antal, én mindig sokat adok a szavadra... Ám ezúttal úgy vélem, elhamarkodottan formáltál véleményt. Nem lehet az, te, hogy valaki... izé... boszorkány legyen!...

– Jó! – felelt a főművezető bosszúsan. – Látom, te nem hiszel nekem.

– Nézd, kérlek, én ezt nem mondtam, csak annyit mondtam, nem tartom valószínűnek, hogy boszorkányok létezzenek... Régebben, a kapitalizmusban, nem mondom...

Torok Antal sarkon fordult:

– Hát akkor majd a fegyelmi bizottság fogja bebizonyítani!

A fegyelmi bizottság tagjai sietve ültek össze. Mindannyian jól ismerték Torok Antalt, tehát borzadva néztek Kiss Sándornéra, akit viszont most láttak először. Szerettek volna mielőbb túl lenni a kényes ügyön. Türelmetlenül hallgatták ki a vádlottat, hogy rátérhessenek a tanúk vallatására. Várakozásteljesen néztek ellenben Kálmán elvtársra, az üzemi könyvtárosra, aki vallomása végén ezt mondotta:

– Boszorkányok pedig nincsenek!

Bele se vették a jegyzőkönyvbe. Mi értelme mentegetni bárkit is egy főművezetővel szemben? Főművezető csak egy van a vállalatnál, bárki pedig sok.

– Milyen embernek ismerte Kissnét? – tették fel a kérdést Hruzicsky Elemérnek, a vádlott közvetlen felettesének.

– Nem volt közönséges ember... – felelte az elgondolkodva.

– Aha! – kezdett meggyőződni eredeti álláspontja tarthatatlanságáról az igazgató, egyben a fegyelmi bizottság elnöke. – S miből gondolja, hogy Kissné nem volt közönséges földi halandó?

– Hát... Abból például, hogy nemcsak a főművezető úr háta mögött szokta hangoztatni, mint mi többiek, hogy a főművezető úr tűrhetetlenül goromba hangot használ a nődolgozókkal szemben...

Behívták a következő tanút, Pleszkó Vilmosnét.

– Milyen munkaerőnek ismerte Kiss Sándornét? – fordultak Pleszkónéhoz, aki a vádlott mellett dolgozott az üzemben.

– Jó munkaerőnek... – rebegte a kis, vékony asszonyka ijedten. Még soha nem látott ennyi fejes fejet egyszerre őfeléje fordulni.

– Jónak?! – kérdezte az egyik fejes fej éles fejhangon.

– Ugyanis... ő tudta a leggyorsabban kicserélni az orsókat mindnyájunk között...

– Aha! – csapott le rá a másik bizottsági tag. – Szóval boszorkányos gyorsasággal dolgozott!

Deliblátiné vallomásából azt vezették be a jegyzőkönyvbe, hogy Kissné keze alatt „...égett a munka, mint a lidércfény".

Ezután került sor a koronatanú, Hormolya Eszter kihallgatására. Kövér arca lángolt az indulattól:

– Régen tudom, hogy Kissné boszorkány! – vallotta folyékonyan. – Azóta, hogy elvetette magát Kiss Sándorral. Ez másképpen, mint boszorkánysággal, nem történhetett, hiszen Kiss Sándor előzőleg nekem udvarolt... Boszorkány, boszorkány, boszorkány!... Egyszer azt is láttam, amint a Belkereskedelmi Kölcsönző Vállalattól porszívón röpült haza...

Kissnét a vállalat kötelékéből azonnali hatállyal kiátkozták, majd a kultúrterem színpadán mellékermékekből és elfekvő árukészletekből hatalmas máglyát raktak...

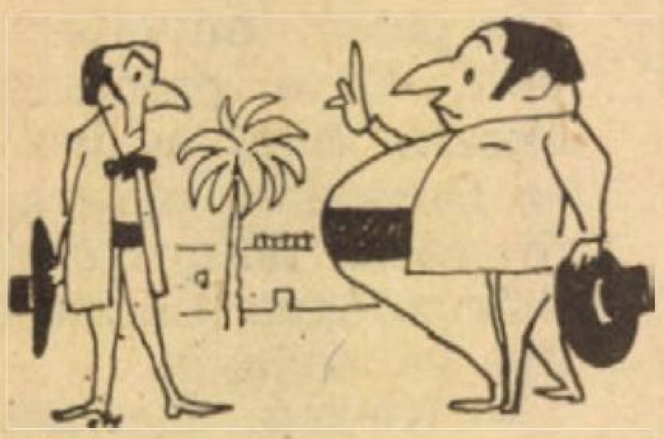
Kiss Sándorné megégetésére azonban mégsem került sor.

De kizárólag csak tűzrendészeti okokból.

Dunai Ferenc

Portugál „humor”

Gonzales és Perez jóbarátok és osztálytársak voltak. Érettségi után útjaik elváltak. Gonzales állami szolgálatba lépett, és hűséges híve lett a Salazar-rendszernek, míg Perez az ellenzéki táborba pártolt. Politikai nézeteltérések miatt aztán az egykori jó barátok elkerülték egymást. Sok-sok évig nem találkoztak, míg most véletlenül összeszaladtak a főváros egyik

utcáján. Gonzales pocakosan, gömbölyű arccal, örült a korai tavasznak, Perez viszont sápadtan, elnyűtten, karikás szemmel bámulta a világot.

Kölcsönös üdvözlés után Gonzales feltette a sablonos kérdést:

– Évek óta nem láttalak. Hol járkáltál ilyen sokáig?

– Nem járkáltam, hanem ültem – válaszolta Perez. – A héten szabadultam ki a fegyházból.

Sopánkodott az egykori jó barát:

– Ó, szegény! Mennyi ideig voltál bezárva?

– A te diktátorod jóvoltából tíz évet ültem. Most végre feltételes amnesztiát kaptam.

– Hogyhogy amnesztiát? Hát mennyi időre voltál ítélve?

– Huszonöt évre.

Újabb sopánkodás.

– Borzasztó! Mit csináltál tulajdonképpen?

– Semmit! Semmit az égvilágon!

Mire Gonzales felháborodva:

– Nekem ilyet ne mesélj! Aki nálunk semmit sem csinál, azt legfeljebb tizenöt évi fegyházra ítélik.

Néger világbajnok délen...

Floyd Patterson, az amerikai néger nehézsúlyú ökölvívó világbajnok, Miamiban mérkőzik a svéd Ingemar Johanssonnal. Mint elmondotta, testőröket alkalmaz, mert nem akarja, hogy még a mérkőzés előtt valamelyik négergyűlölő fehér üsse

le őt az utcán. Patterson félelme nem indokolatlan. A déliek hangulatát ő maga jellemezte egy érdekes példával:

– Amikor Johansson leütött, a mérkőzésről készült film százhuszonötezer dollárt jövedelmezett nekem a déli államokban, ahol szívesen megnézneK egy olyan filmet, amelyben egy fehér leüt egy négert. Amikor én ütöttem ki Johanssont, mit gondolnak, mennyit jövedelmezett nekem a film délen? Négy dollár hetvenhárom centet.

Diszkrét fotoriportok

Várnai György rajza

Női Kalapdivat

– Anyu, hogy áll nekem ez a vödör?

BEZÁRT A MŰJÉG

– Pista, az ég szerelmére, hogy magának milyen ötletei vannak!

Költözködés az új színházba

Várnai György rajza

– Ne tessék félni, kisasszony, nem ejtjük le!

Fásítási hónap

Gerő Sándor rajza

– Telik nekünk, anyukám, ilyen nagyra is!

Melyik dicsőbb?

Az egyik dunántúli községben sokat vitatkozott egymással a falu orvosa és állatorvosa azon, hogy melyikük dolga nehezebb. Az orvos azzal érvelt, hogy az emberi szervezet sokkal komplikáltabb, mint az állaté, és azért az orvosnak többet kell tanulnia. Ezzel szemben az állatorvos azt bizonygatta, hogy az ő tudománya nagyobb és nehezebb, mert az állat nem tudja elpanaszolni, hogy hol, mije fáj, s az állatorvosnak kell kinyomoznia a bajt.

Egy alkalommal ez a vita a tanácsházán annyira elfajult közöttük, hogy összevesztek, és búcsú nélkül fordítottak hátat egymásnak. Talán még most is haragban volnának, ha a sors különös véletlene folytán meg nem betegszik az állatorvos, akihez felesége sürgősen elhívatta a doktort.

– No, mi fáj, komám? – kérdezte, mire az állatorvos a marhát utánozva, elbőgte magát:

– Bú-ú-ú!

– Ne viccelődj, pajtás, meg kell mondanod, hogy hol fáj, ha meg akarsz gyógyulni – szólt rá az orvos. Az ágyban fekvő állatorvos mekegő hangot hallatott:

– Me-e-e, me-e-e!

– Úgy látszik, gúnyolódni akarsz velem – jegyezte meg most már kissé ingerülten az orvos, és gyorsan a beteg hóna alá dugta hőmérőjét. Amikor pár perc múlva kihúzta a hőmérőt, megdöbbenve állapította meg:

– 39 és 2 tized a lázad. Hát erre mi a válaszod?

– Röf! Röf! Röf! – nyögte ki a beteg még mindig gúnyolódva, mire az orvos türelmét vesztve odaszólt az állatorvos feleségéhez:

– Asszonyom, ez a pára menthetetlen! Holnap reggel sürgősen le kell vágni! . . .

Gy. I. I.

Harattyolni vagy huruttyolni?

Mikszáth Kálmánt őszinte barátság fűzte Keszler Józsefhez, a nagyműveltségű és neves színházi kritikushoz. A barátság Keszler irodalmi tudásán, személyes tulajdonságain túl, a kritikus palóci mivoltán is alapult. Ez a palóc-atyafiság okozta, hogy az író népies szólásmódok, magyaros kifejezések tekintetében igen mérvadónak találta a kritikus véleményét.

— Kérlek, Keszikém, — toppant be egyszer Keszler szerkesztőségi szobájába

Mikszáth —, figyelj ide. Legújabb regényemben ezt a mondatot akarom leírni: „Alig érkezett a kocsi az erdőbe, a kerekek belezökkentek a hidegtől megfagyott, kiszáradt vágásba, és huruttyolni kezdtek."

— No és aztán? — kérdezte kissé idegesen Keszler, mert éppen egy hosszabb cikken dolgozott, és félt, hogy terjengős nyelvészeti vitába bonyolódik palóctársával.

— Hát nem tudom, hogy jó-e a „huruttyolni" szó?... Nem volna-e jobb, hogy „harattyolni"?

Keszler érezte, hogy kitör a vész. Gyors tettre szánta magát.

— Meg voltak kenve a kocsikerekek? — kérdezte komoly arccal.

— Igen. — felelte Mikszáth. — Biztosan.

— Akkor harattyolni — döntött a kritikus. — Különben: huruttyolni.

Békés István anekdotáskönyvéből

Sztriptiz . . .

Kaján Tibor rajza

A nőnapi kitüntetések után

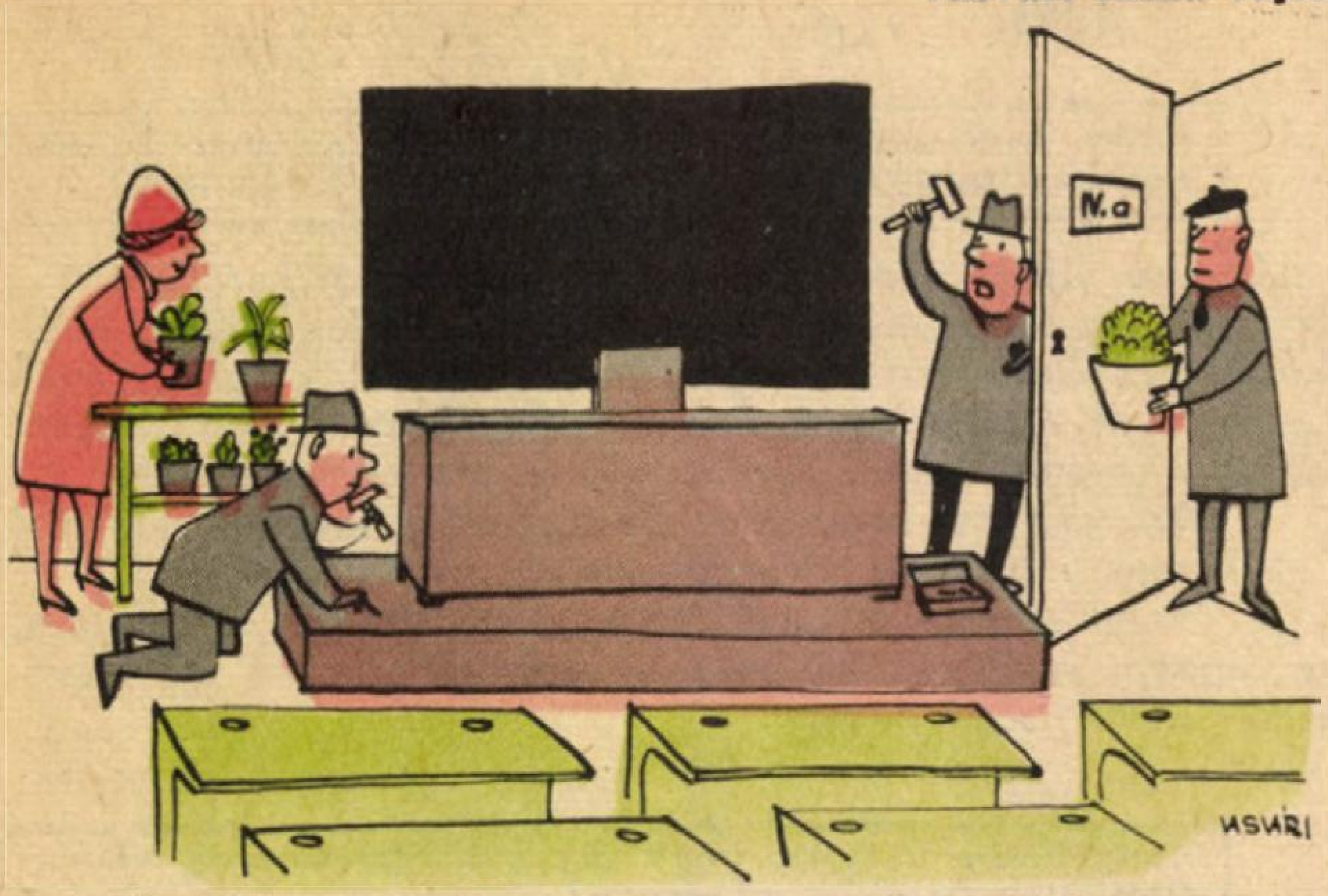
Erdei Sándor rajza

– Nézd, szivem, milyen cuki! . . .

Dolgozik a munkaközösség

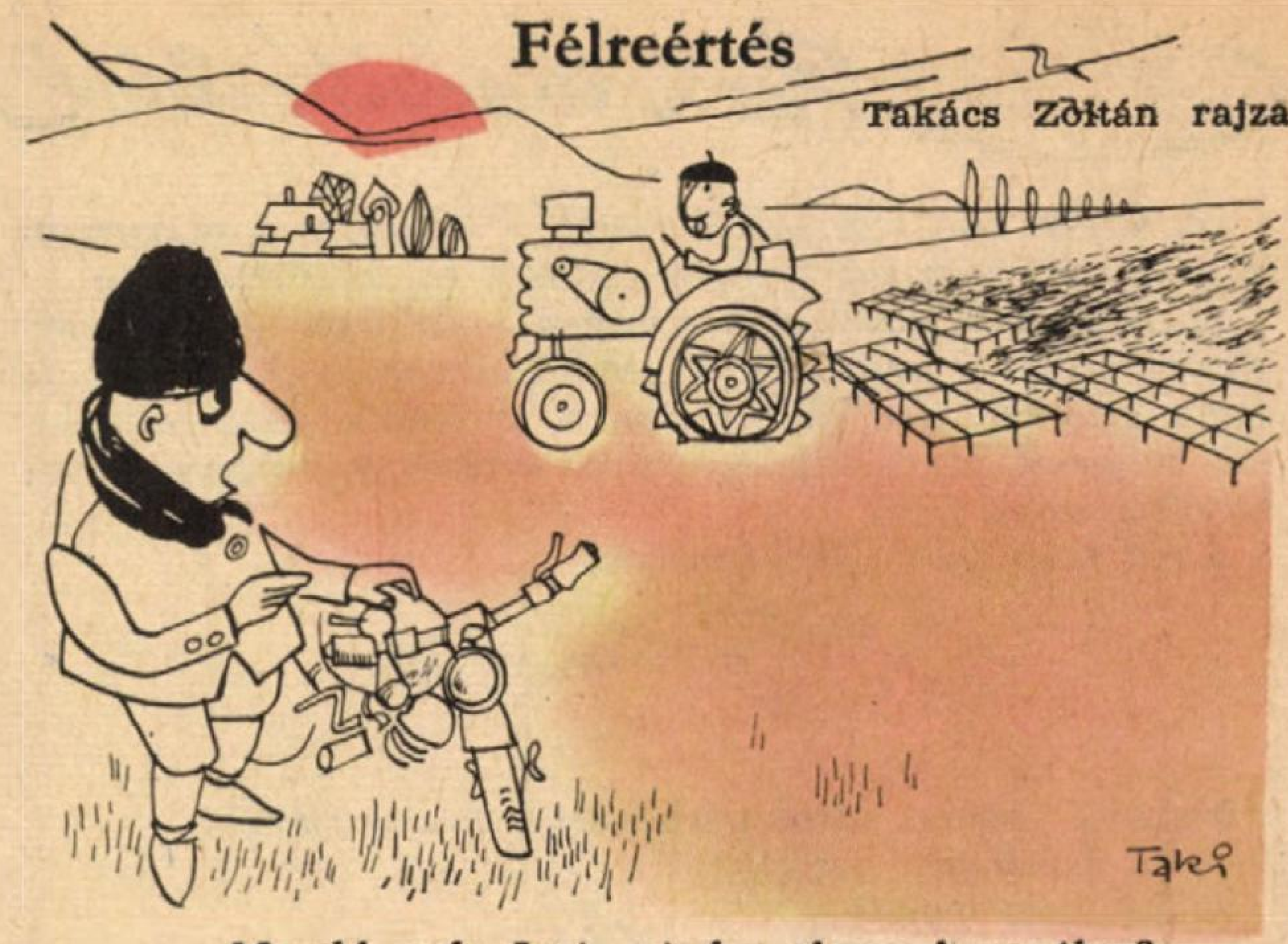
Vasvári Anna rajza

– Én még ezt a zárat is megjavítom, mert a fiam történelemből is rosszul áll! . . .

Félreértés

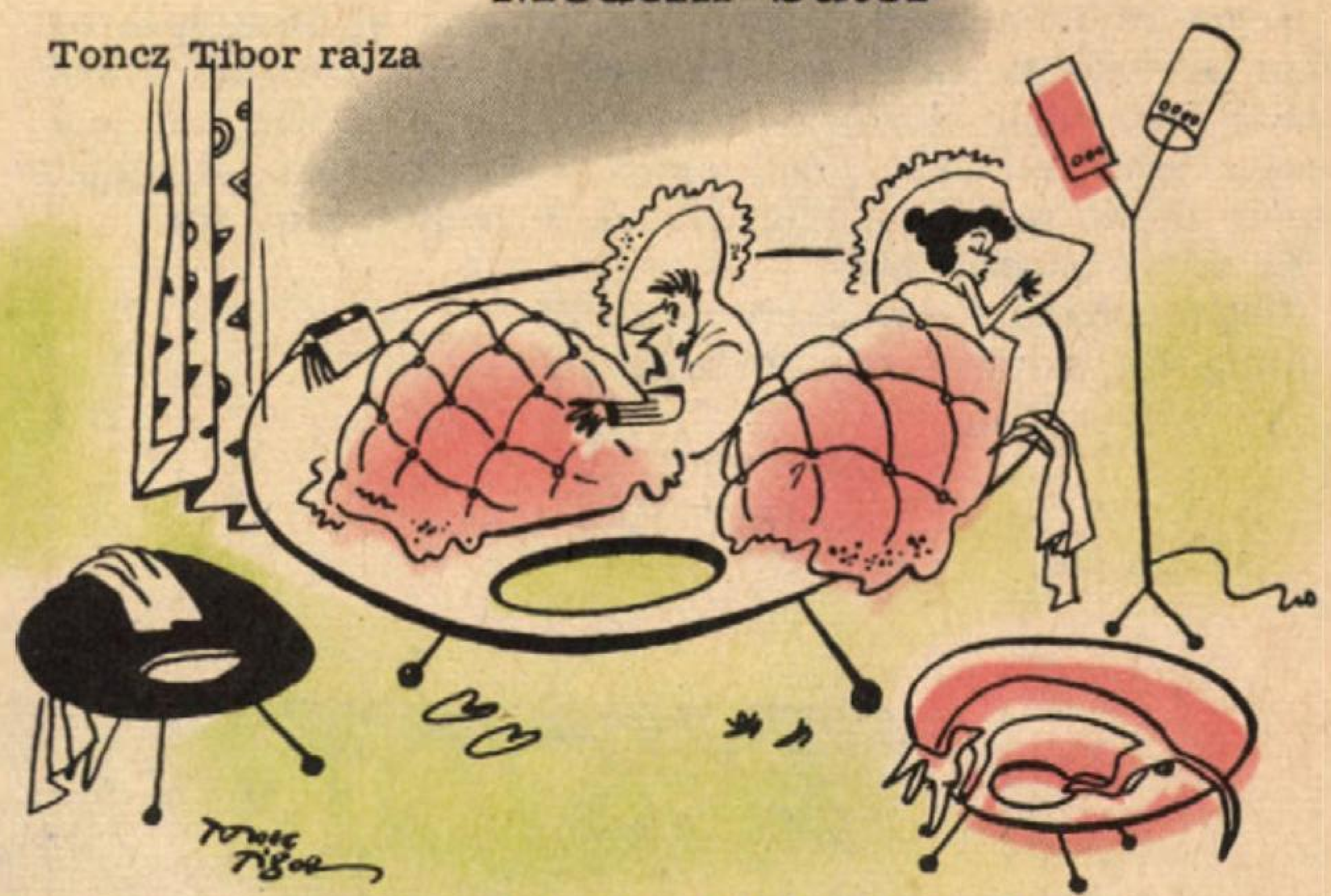
Takács Zoltán rajza

– Mondd csak, Jani, minden el van boronálva?
– El! Julisék már varrják a kelengyét!

Modern bútor

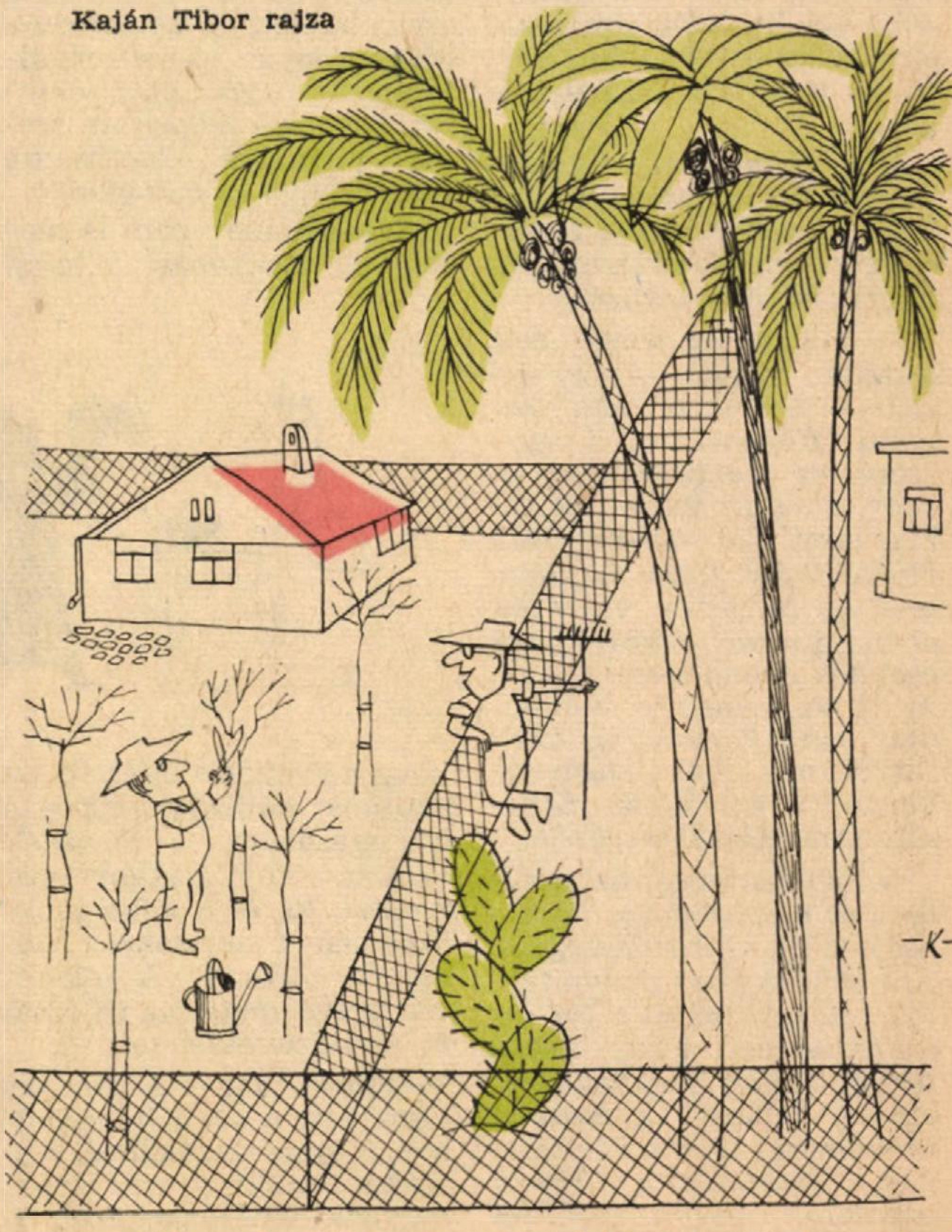
Toncz Tibor rajza

– Bözsi, nézd meg, jól fekszik a kutya?

Természetbarátok

Kaján Tibor rajza

– Látja, ezért jó, ha az ember külkereskedelmi vonalon dolgozik . . .

AHÁNY HÁZ ANNYI ELNÖK

Mármint lakóbizottsági elnök. Maga az intézmény még nem régi, de már kialakulóban vannak egyes ismertető tulajdonságok, melyek a rendszerbe foglalást lehetővé teszik. Milyen elnököket ismerünk?

A nagyvonalú. Elnöki feladatai közül csak az aláírást teljesíti. Azt viszont gyorsan és szívesen. Nincs olyan, amit ne tanúsítana. Híresebb teljesítményei közül is kiemelkedik az a bizonyítvány, melyben a fszt. 3. alatt lakó Fehérné kérésére igazolta, hogy nevezett fiatalasszony 500 forintos nyugdíjából tartja el három fiát, négy leányát, kilenc unokáját, és támogatja külföldön élő agg szüleit.

Az aggályos. Tisztában van azzal, hogy aláírása sorsdöntő jelentőségű, mely történelmi fordulatok kialakítását eredményezheti. Éppen ezért csak akkor igazolja, hogy Spájz Aurél egyszobás albérletében élettársként él együtt Kovács Szidóniával, miután már négy héten keresztül, a lépcsőházban lesben állva, meggyőződött arról, hogy a gangra nyíló szoba ablaka 22 óra körül elsötétül, s onnan csak a reggeli órákban lép ki a komoly Spájz, nyomában a mindig mosolygó Szidikével.

A lelkes. Mindent elvállal saját és háza nevében. Ha felvetődik a kerületi tanácsnál az a gondolat, hogy mennyivel szebb lenne a Stelázsi utca vége az odahordott 30 méter magas, gazzal benőtt szemétdomb nélkül, ő rögtön felajánlja: a ház lakói aztat a hegyet a zsebkendőjük négy sarkában elhordják, természetesen társadalmi munka keretében. Megbízható nyilvántartása lehetővé teszi, hogy a lakók szabad idejét pontosan ismerje, és annak betöltéséről állandóan gondoskodjék. A házban az utóbbi években gyermekek nem születtek.

A jogász. Minden jogszabályt betéve tud, és álmából felköltve azonnal megmondja: a fürdőszoba-kályha kiégett belső füstcsövét mely esetben köteles a lakó és mely esetben a bérbeadó megjavíttatni. Ha feltűnik igénytelen alakja a házkezelőségen, a műszaki dolgozók soronkívül beveszik Andaxin adagjukat, vagy a világítóudvar falán felmászva a padláson át távoznak.

A joviális. Pirospozsgás, dús őszhajú, egyenes tartású nyugdíjas öregúr. A ház atyja. Mindenkivel egyformán tréfálkozó és közvetlen, de csak a lányok, fiatalasszonyok állát csipkedi meg.

A fenti csoportosítás összeállításánál nem törekedtem teljességre. Készséggel elismerem, hogy vannak más olyan tudományos munkák is, melyek nyomdát és papírt igényelnek. Minden esetleges félreértés elkerülése végett azt is ki kell jelentenem, hogy vannak olyan elnökök is, akik rátermetten, gondosan, kitűnően végzik munkájukat, és nem fedezhető fel náluk a fogyatékosság legkisebb jele sem.

Én is lakóbizottsági elnök vagyok például.

Vidrányi István

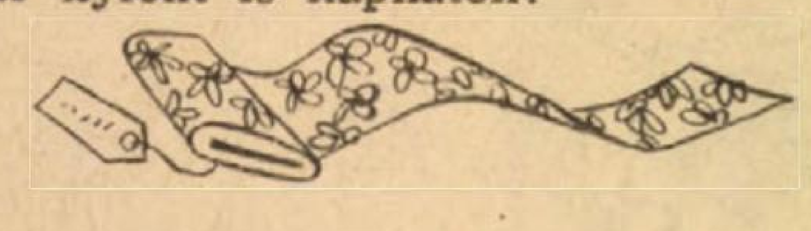

Pesti tudósítónktól

„A selyem ma már mindenkié!" – olvastam a társadalmi fejlődést diadalmasan hirdető plakátot az autóbuszon.

Amikor közelebbről is megnéztem a plakátot, megdöbbenve láttam, hogy a különféle selyemholmiknak áruk is van, az egyik ennyibe, a másik annyiba, a harmadik amannyiba kerül. Hogyan? Jogos tulajdonomhoz csak úgy juthatok hozzá, ha pénzt adok érte?

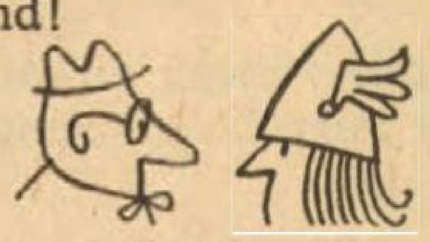
Azért már nylont is kaphatok!

Irodalmi vízióm: rövid párbeszéd a Lohengrinből:

– Én Lohengrin vagyok!

– Mit nem mond!

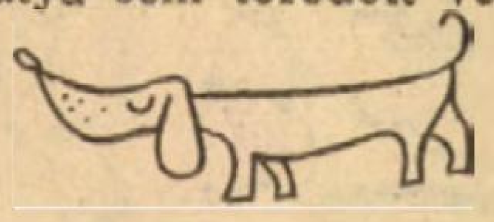

Végre rájöttem arra, hogy miért ismerik el Shakespeare-t. Mert az kétségtelen, hogy elismerik. Kiváló színpadi írónak tartják, darabjait előadják, könyvalakban megjelentetik, cikkeket, ismertetéseket, méltatásokat írnak róla, darabjait filmre viszik, rádióban, televízióban közvetítik stb., stb.

És miért ismerik el?

Megmondom! Azért, mert meghalt!

Amíg élt, a kutya sem törődött vele.

f. l.

Ludas Matyi megmagyarázza

Miért nem adtak ki a legutóbbi nyugatnémet—francia politikai tárgyalásokról részletes írásbeli jelentést?

Az első világháború előtt két hírhedt kupec kereskedett a Nyírségben, Garai és Schumek. Egyszer, aratás idején, találkoztak, és Garai három vagon búzát ajánlott a kollégájának szeptemberi szállításra. Csakhamar megegyeztek vagononként hatszáz koronás árban. Parolázás után azt kérdezte Garai:

– Nem akarod, hogy írást készítsünk a megállapodásról?

Schumek méltatlankodva válaszolt:

– Minek közöttünk írás? Ha közben felmegy a búza ára, te úgysem szállítod, ha meg lemegy az ára, én úgyse veszem át...

Remélheti-e Anglia, hogy Nyugat-Németország visszafizeti háború utáni adósságát?

Kalpaghyék nagylábon éltek annak idején, nevelőkisasszonyt is tartottak a kislányuk mellett. Egyszer sürgősen hívatták a háziorvost: a kisasszony megbetegedett. A doktor ágyban találta a pácienst, megfogta a pulzusát, és megkérdezte:

– No, mi a panasz?

A lány így felelt:

– Nincs nekem semmi bajom, doktor úr, de nem vagyok hajlandó nekik potyára dolgozni. Ugyanis már hónapok óta nem kaptam meg a béremet.

Mire a doktor a legnagyobb nyugalommal levetette a kabátját, és így szólt:

– Akkor legyen szíves, kedves kisasszony, egy kicsit beljebb menni, hadd feküdjek maga mellé...

TIPIKUS TÉLI TÖRTÉNET

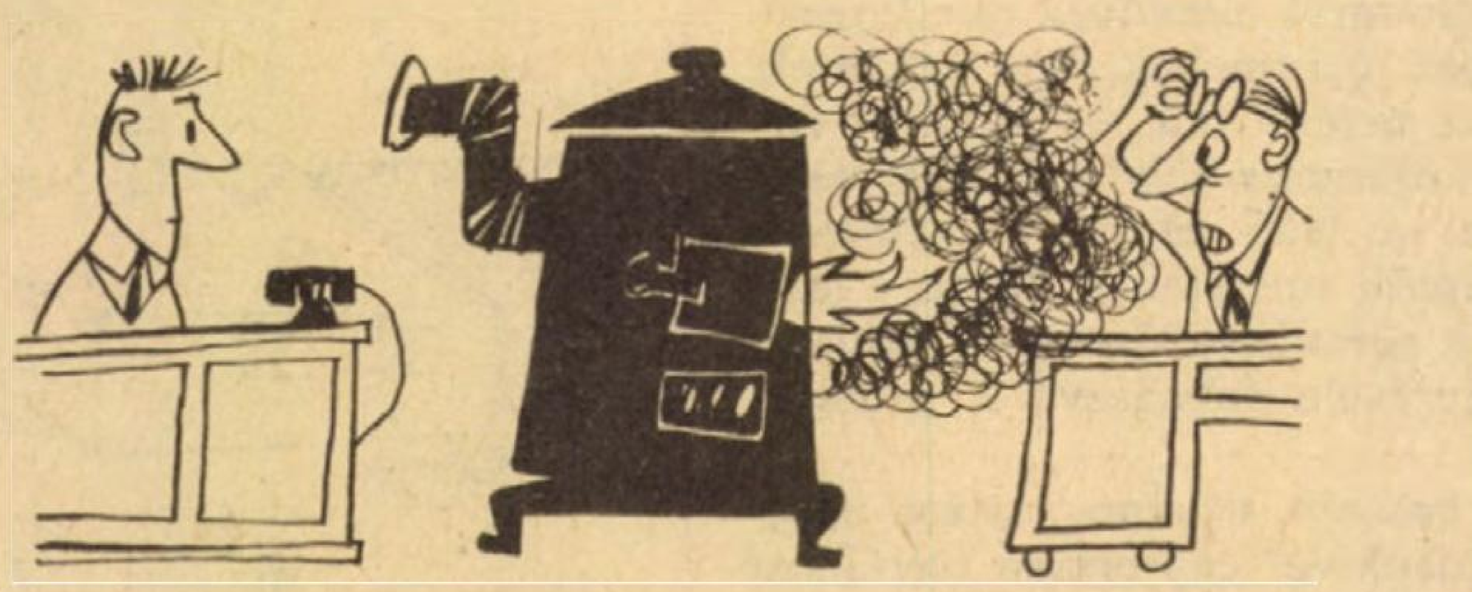
Január közepén elromlott a kazán. Mivel kijavítása, a szakértők szerint huzamosabb időt igényelt, átmenetileg kölcsönkályhákat állítottak be a hivatali helyiségekbe.

Mi egy tekintélyes külsejű, csillogó alkotmányt kaptunk, és szobatársam, Péter, először megpillantva méltán fejezte ki elégedettségét:

— Vulkán (ez a név volt ajtajára ráírva) — úgy érzem — többet ér száz központi fűtésnél, mert egyszerű, de megbízható. Szerény, akár az ibolya, és tüzes, mint ifjú babám. Csak örülni tudok neki. Legjobb lesz, ha felváltva végezzük el majd a személyével kapcsolatos teendőket. Ma én fűtök be, holnap te, holnapután ismét én, s ezt így folytatjuk, míg haza nem érkeznek a gólyák az Egyesült Arab Köztársaságból...

A logikus tervet helyeseltem, és hozzáfogtam ügyesbajos aktáim rendezéséhez. Ám néhány perc múlva furcsa jelenet keltette fel érdeklődésemet. Péter hason fekve fújta Vulkánt, aki ezt a lelkes igyekezetet mindössze némi korommal honorálta. Ekkor barátom, rövid tűnődés után, átcsoportosította erőit: mindent kikotort a kályhából a földre, hogy később újból visszategye más sorrendben, nagy műgonddal biztosítva a papiros meg a szén elméletileg is legkedvezőbb arányát. Középkori alkimisták megszállott tekintetét véltem sugározni szemeiből, midőn odaérintette alkotásához az égő gyufát.

Az eredmény nem is maradt el. Csakhogy bölcsek köve helyett kis híján frászt kaptunk: baljóslatú ropogás folytatásaként, a készülék oldalán ölnyi lángnyelvek csaptak ki, és a ritka fénytüneményt nemsokára hamueső követte. A délelőtt hátralevő része takarítással és szellőztetéssel telt el.

Érthető hát, ha másnap kissé bizonytalan hangulatban fogtam munkához. Éjszakai vízióm a szénfűtésű kályhák láncreakcióiról, lírai álmodozásnak tűnt a rettentő valósághoz képest. Vulkán kitett magáért. Láthatatlan nyílásaiból először karvastagságú füstoszlopok törtek az ég felé, később izzó lávát lövellt szerteszét. Tazieff kollégámra gondoltam, mély együttérzéssel, aki a *Találkozás az ördöggel* című filmben majdnem mindezt végigcsinálta...

Hasonlóképpen kudarcba fulladt Péter heroikus pénteki próbálkozása is.

Szombaton, lélekben megtörve, némi megadással, éppen hozzákezdtem a máglyakészítéshez, amikor szobatársam belépett, és legnagyobb meglepetésemre így szólt:

— Ha nem tudnám, hogy nincsen július, azt hinném, hogy július van! Csak nem akarsz befűteni ebben a pokoli hőségben?

Könnyezve mélyedtem bele a kimutatásokba: lám, lám, nem veszett ki még teljesen a jó érzés az emberekből. Ily módon akar megkímélni a viszontagságoktól ez a drága fiú.

Hétfőn sikerült visszaadnom a kölcsönt. Lehetett úgy tíz fok hideg. Péter szenet hozott a pincéből, de én ráripakodtam:

— A rádió bemondta, hogy a mediterrán légtömegek már Kispestnél vannak, te meg itt ész nélkül pazarolnád a népgazdaság egyik legfontosabb alapanyagát!!

Szemmel láthatólag hálás volt figyelmeztetésemért. És ez így ment ezután napról napra. Ha én voltam a soros, Péter jegyezte meg, hogy még a tudomány történetében is milyen páratlanul enyhe tél ez a mostani, ha pedig ő, akkor viszont én fakadtam ki keserű szavakkal a cukrászok ellen, amiért szabotálják a fagylalttermelést.

Március elején végre rendbejött a központi fűtés. Elszállították az összes szénalkalmatosságot. Péter szomorúan nézett a Vulkán után és megjegyezte:

— Félek, rossz cserét csináltunk. A kazán könnyen elromolhat újra, de egy kályha, az mégiscsak egy kályha, — akkor fűt be az ember, amikor akar...

Dalmáth Ferenc

Kiment a divatból

Bajuszpedrő, bajuszkötő
Nincsen már.
Stuccolás a hajnyíráshoz
Ingyen jár.
S van, aki a bajszát csak úgy
Lógatja.
Nem pedri, mint hajdanában
Jó atyja.

Cifra cipőgomboló is
Emlék már.
Őrző helye pár színházi
Kelléktár.
Manapság a cipőcskékbe
Fűző kell,
S gutaütés jár a
Cipőfűzővel.

Hajsütővas biedermeier-
színfolt volt,
Manapság már nem veszi a
Limlom-bolt.
S ki gyárt ma már cilindert és
Gérokkot?
A gyártója ismerné az
Éhkoppot.

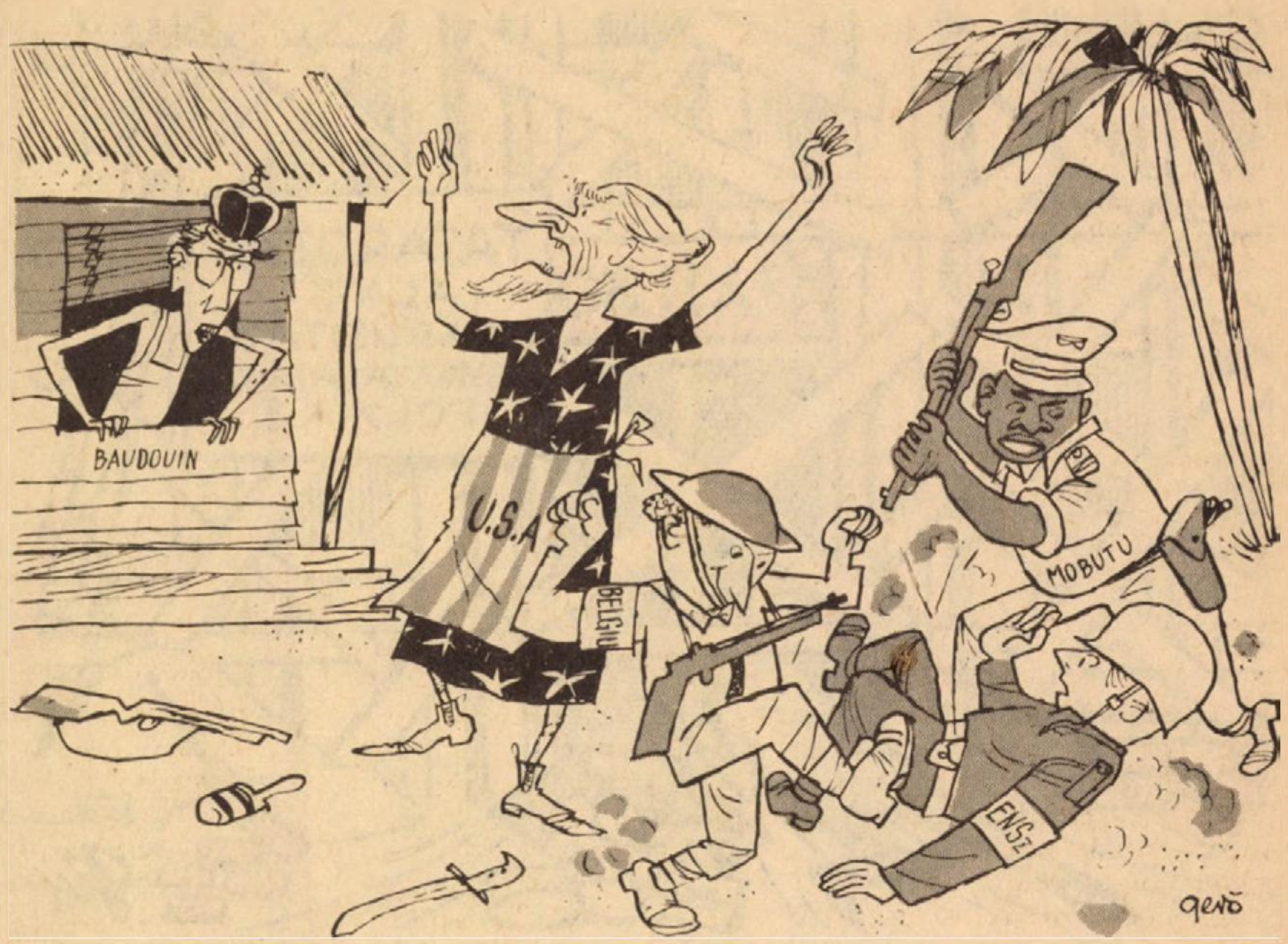
Sajnos, ilyen sorsra jut a
Fésű-gyár.
Úgy látom, a nőknek nem kell
Fésű már.
Ahány fénykép, címlap, mind azt
Példázza:
Ma a nő a haját csak úgy
Szétrázza.

Lóg a hajfürt elöl, hátul
Két oldalt.
Aki nézi, fejet csóvál
És sóhajt:
— Normálisnak látszik ez a
Szép orca,
De a frizurája „à la
Tébolyda!"

K. Tóth Lenke

Karinthy Frigyes nyomán

Gerő Sándor rajza

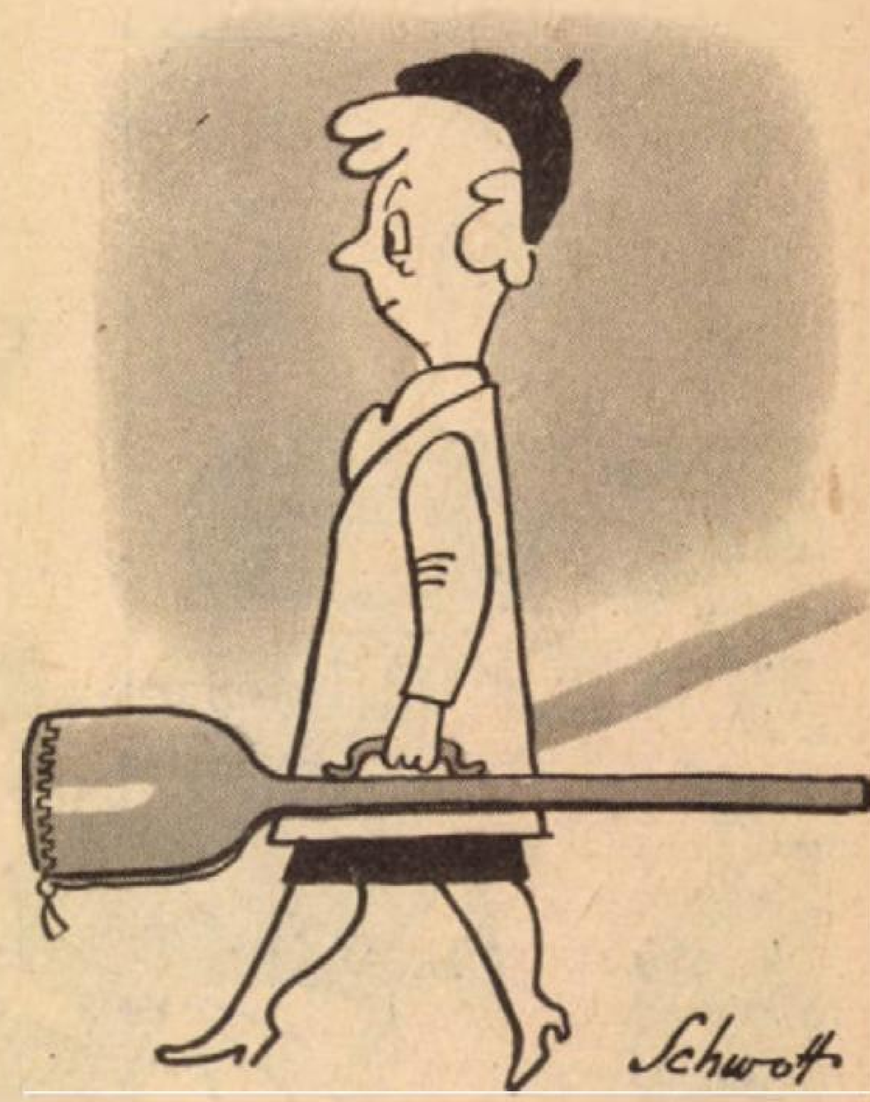
– Hé, apjuk! A te fiad, meg az én fiam verik a fiunkat!...

A fiatalság problémáiból

– Fiacskám, mosd meg a füledet!

Bejárónő

Hangtalan Heti Híradó

Kezdetét vette a „fásítási hónap". Anyuka azt mondta a zöldségesnek, hogy a kalarábét kihagyhatták volna a kampányból.

Magánmotorosok is indulhatnak a nyári túrabajnokságon. A bátyám is elindul, ha addig beszerzi a hiányzó 38 pótalkatrészt. –

Már a tenger mélyén is készítenek éles és érdekes televíziós felvételeket. Kár, hogy nincs Magyarországon tenger.

Hátha valaki nem ismeri

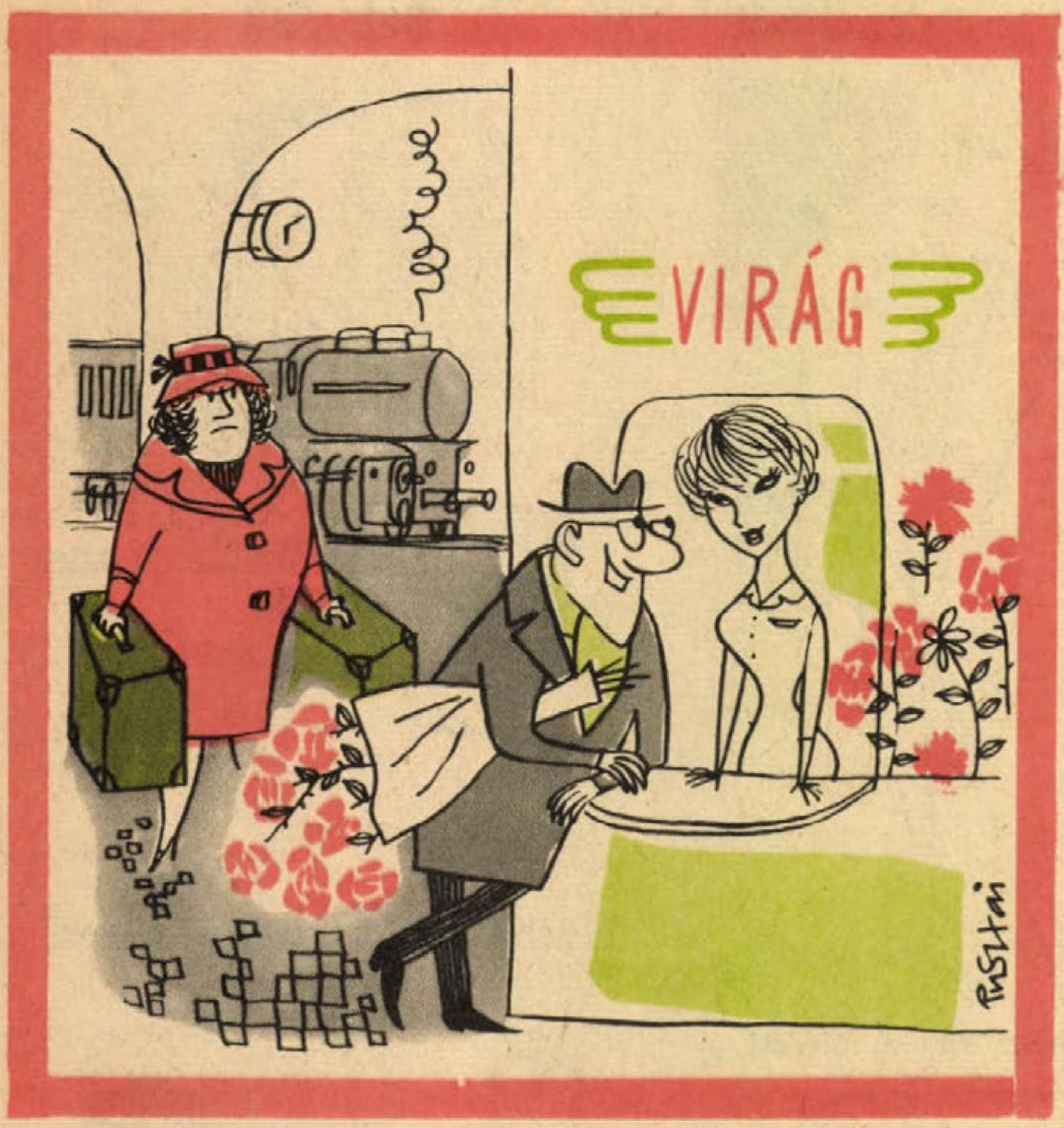

Tavaszi gólyahír...

Helyzetkép

Szegő Gizi rajza

Figyelmes férj

Aki virággal várja a feleségét . . .

Puritán vezető

Sajdik Ferenc rajza

– Maga nagyon téved, Erzsike, ha azt hiszi, hogy személyi bájakkal nálunk előre lehet jutni! . . ;

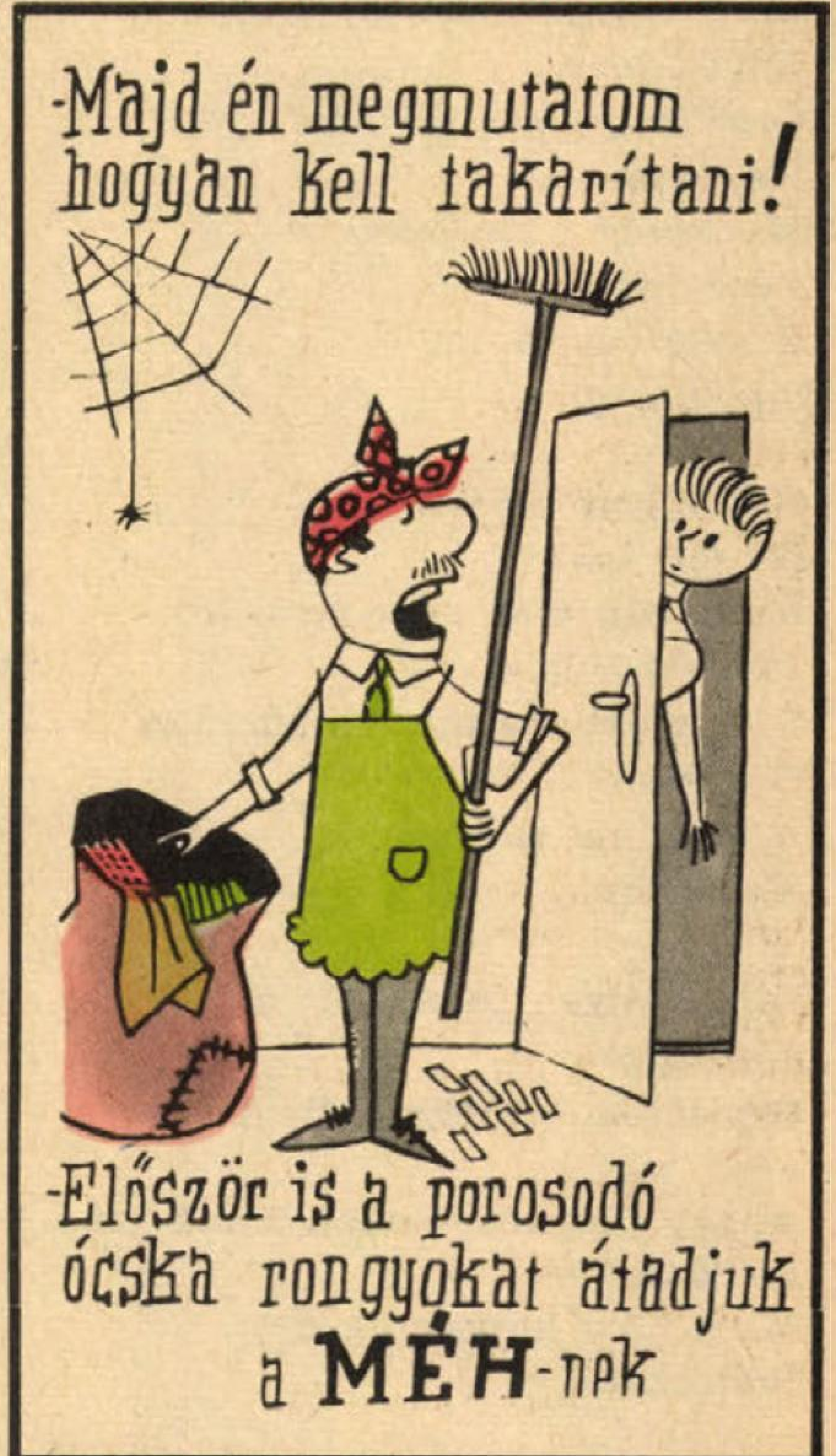
MOCSKOS IDEGEN!

Az alábbi kis történet többet mond el Nagy-Britanniáról, annak népi összetételéről, mint sok földrajzkönyv.

Mr. Henry Newton angol ember, s büszke is rá. Éppen ezért nem hajlandó beleegyezni abba, hogy leánya, Marilyn egy idegenhez menjen feleségül. Mint a bíróság előtt elmondta, torkig van a mocskos idegenekkel, azok az okai minden bajnak, s nem ártana Anglia határait jobban őrizni a káros beszivárgások ellen.

Marilyn vőlegénye — Bruce MacDonald — skót.

E heti hirdetéseink

Kirakat-humor

Sétálgatok a városban, nézegetem a kirakatokat. Szemlélődés közben itt is, ott is feltűnik előttem egy-egy népszerű művészünk dedikált fényképe emlékalbumba illő szövegek kíséretében. A fodrászszalon kirakatából három, valaha jobb fejeket látott paróka közül, az ismert operaénekesnő portréja mosolyog felém. A kép alján az alábbi szöveg olvasható.

A csodás hidegdauerért
örök hálával
Csauer Rudinak:
Regőczi Tini

Néhány utcával odább egyik komikusunk fényképe díszeleg két darab kopott perzsaszőnyeg társaságában:

A felejthetetlen
szőnyegrojtozásért
Moskovic mesternek:
Tomahawk Artúr

A maszek cipőbolt kirakatából a harmincas évek szubrettje tekint kacéran rám, miközben elegáns mozdulattal a lábán feszülő szandálra mutat:

Hacsak tehetem,
Branzol-féle teveholyag
szandált viselek,
mert sikkes, és megőrzi
hangom üdeségét.
1934. Falsch Erna

És így tovább. Színészek, operaénekesek, filmsztárok, de sehol egy író. A sárga irigység szorítja össze torkomat. Úgy látszik a toll mestereinek véleményére és fotográfiájára nem tart igényt sem a kisipar, sem az állami kereskedelem. Pedig mennyire érvényesülne egy költő arcképe is például az Ofotért kirakatában, amint hatásos szöveg kíséretében így hívná fel a figyelmet a divatos szemüvegekre:

„Mióta Ofotért szemüveget
hordok, jobban látom saját
hibáimat!"

Persze maguk az írók is tehetnek egyet-mást e nemes hagyomány továbbfejlesztése érdekében. Például így:

Hálás olvasóimnak őszinte
csodálattal humoreszkem
olvasása alatt tanúsított
példátlan türelmükért . . .

Szilágyi György

APRÓ DOLGOK

Megegyeztem a fiammal.
Ha ötöst kap, két forintot adok neki.
Ha Kossuth-díjat, ötöt.

•

Szeretek utánajárni a dolgoknak.

Nemrégiben kimentem a pusztára. Amerre a szem ellát: sehol egy lélek. Messze a távolban ösztövér kútágas, hórihorgas gémmel. Fejem felett az ég, lábam alatt az édes anyaföld.

Aztán elővettem aktatáskámból egy újságot, és jó hangosan kiáltva, felolvastam egy cikket, amely arról szólt, hogy egy kis üzletet tizennégy hónapig tataroztak. Végezetül, a pusztába kiáltottam a szokásos kérdést:

— Ki a felelős?

A puszta nem válaszolt.

Néhány nap múlva azonban gépírásos levelet kaptam:

„Ez ügyben minket semmiféle felelősség nem terhel."

Aláírás: „Dr. Puszta Pusztauer főosztályvezető"

•

Két tolvaj beszélget:

— Te hapsi, ma este szajrézni megyünk — mondja az egyik.

Mire a másik:

— A téma felvetése merész, de nincs eléggé kibontva, és a levegőben lebeg. Logikája labilis, és a vonalvezetés nem elég konzekvens . . .

Az illető véletlenül a kritikusi tolvajnyelvet tanulta meg.

•

Részlet egy filmlevélből:

„Néhány hetet Bergengóciában töltöttem. Majdnem minden este moziban voltam. Láttam az „Erotika" című színes filmet, amely körül szenvedélyes viharok dúltak. Egyesek szerint a film erkölcstelen. Mások szerint több, mint erkölcstelen. Valóban, a nászéjszaka jelenete túlságosan naturalista, és a mézeshetek képsora, bármilyen művésziesen is van fényképezve, obszcén. De a légyott-jelenet költői realitása felejthetetlen élmény maradt számomra.

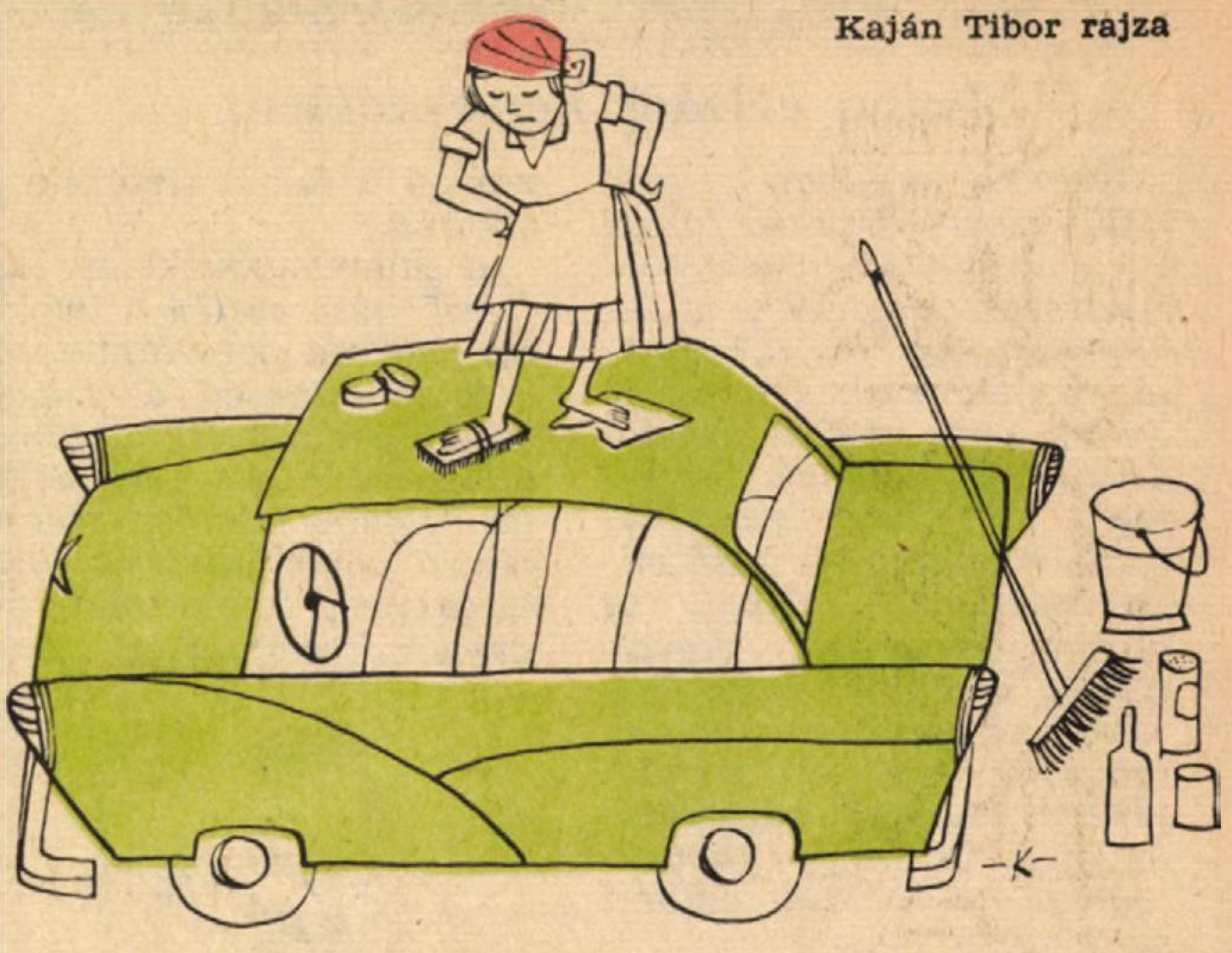
Kár, hogy önök nem láthatják ezt a filmet. Én is az utolsó előadáson láttam, másnap ugyanis betiltották. Nem sokkal később egy struccmadár felfalta a film kópiáit."

Tudomásom szerint a MOKÉP most tárgyal egy strucc megvételéről, amelyet a közeljövőben fognak bemutatni az Állatkertben.

(mikes)

Vasárnapi takarítás

Kaján Tibor rajza

Tájékozott kisangyal

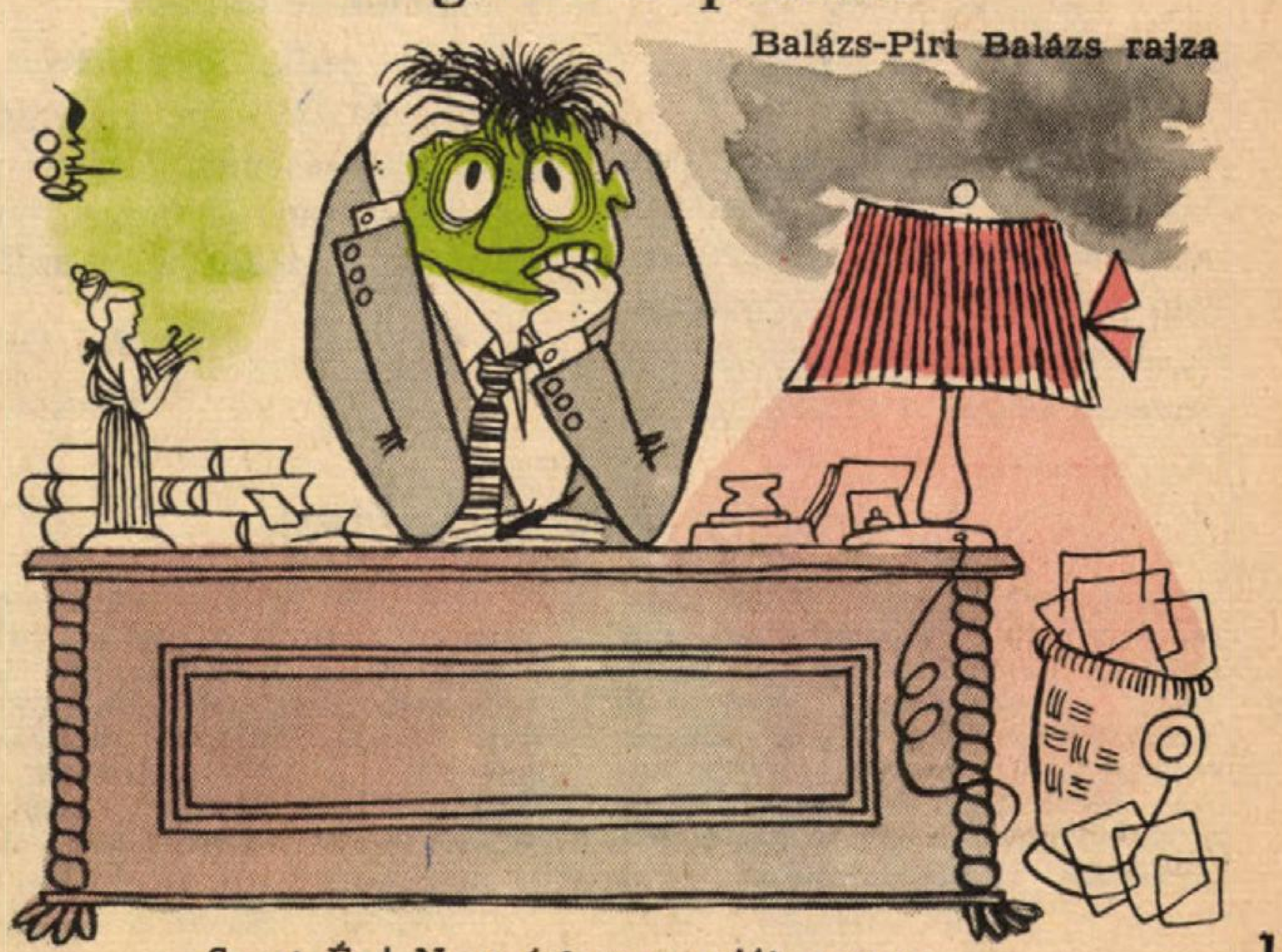
Mészáros András rajza

– Hallatlan! Ennyire nem ismeri a munkavédelmi előírásokat!

Megrendítő pillanat

Balázs-Piri Balázs rajza

– Szent Ég! Nem értem a saját versem . . .

Le a bürokráciával

Javító célzatú kereskedelem

Társadalmunkban széleskörű nevelőmunka folyik az ember jellemének fejlesztéséért, például a nagyképűség, az elbizakodottság, a fölényeskedés ellen. Ennek az emberformáló harcnak áll szolgálatában a falra szerelhető porcelántestű, műanyag-borítású villanykapcsoló. Adjunk az effajta fölényeskedő, elbizakodott ember kezébe egy ilyen villanykapcsolót, és mondjuk neki, hogy szerelje fel azt. Munkája végeztével csendes, szerény, önbizalmában megrendült embert találnak a helyén.

A kapcsoló porcelán-teste ugyanis a legcsekélyebb nyomásra teljes szélességében elhasad. A porceláhtest két csavaros szeggel erősíthető a falra, s a burkolat két csavaros szeggel a porcelántesthez. A négy csavaros szeg bármelyikének csekélyebb nyomására, a porcelántest elmállik, majd elhasad. A csavaros szegek lazább behelyezése esetén, a porcelántest lötyög a falon, majd a földre zuhanva elmálik és elhasad. A szegek megerősítése mellett a test, a már fent említett módon a falon elmállik és elhasad.

A műanyagburkolat laza felerősítése esetén a burkolat leesik a porcelántetőről, a földön elhasad, és a kapcsolót áramütésre alkalmas állapotba hozza. A burkolat erősebb felerősítése esetén, a porceláhtest a falon megreped, a burkolat pedig a porcelántesten reped

meg, majd leesik a földre, ahol elhasad és a porcelántestet áramütésre alkalmas állapotba hozza. Vigyázzunk arra is, hogy a villanykapcsolón ne legyen semmiféle előzetes apró repedés, mert úgy a kapcsoló felszerelés közben könnyen törik.

Kérjen a Keravillnál jellemfejlesztő villanykapcsolót!

S. P.

Kalandom a Formikával

Január 2-án a Lenin körúti színesbútor-boltban vásároltam egy 3460 forintos „Formika" nevű konyhabútort. A csomagolásra és szállításra befizettem 234 forintot, majd visszatértem támaszpontomra, és türelemmel vártam a bútor érkezését. Két hét elmúltával, a

várt bútor helyett, egy váratlan levelet kaptam a bolttól, amelyben értesítettek: az általam vásárolt bútor megsérült, és kérték szíves hozzájárulásomat, hogy a leszállítandó bútort a készülő, ugyanolyan szériából küldhessék el.

Szíves válaszomban közöltem velük: vagy a pénzt, vagy a bútort küldjék, de lehetőleg sürgősen. Aztán vártam néhány hetet, mivel azonban se pénz, se bútor, se válasz nem érkezett, megkértem egyik Budapesten lakó ismerősömet, hogy személyesen járjon el a „Formika" ügyében. Eljárt. Megnyugtatták, hogy február 23-ig minden bizonnyal megkapom. Nem kaptam meg, pedig már a márciusnál tartunk.

Most pedig arra kérem a Ludas Matyit, mint legjobb pesti ismerősömet, járjon utána, hogy vagy a bútort, vagy a pénzt sürgősen megkapjam.

Szabó Gula
Pankasz

Az érdekeltek hozzászólnak

„Csak nagy üveg" című közleményükkel kapcsolatban közöljük, hogy üveghiány miatt nem kerülhetett megfelelő mennyiségű kis üveg Diana forgalomba. Az üveghiány azóta megszűnt, és már kellő mennyiségű kis üveg áll a fogyasztók rendelkezésére.

Zuglói Édesipari Gyár

„Hol az apró komámasszony?" című közleményükre közöljük: a kalauzt, bár szabályosan járt el, hibáztatjuk, egy kis jóindulattal módjában lett volna visszafizetnie az ötven fillért. Dolgozónkat kioktattuk és figyelmeztettük.

Fővárosi Autóbuszüzem V.
Tapocai Kálmán igazgató

MAI anekdóták

A RUGALMASSÁG ÉS A TÁBORI PÜSPÖK

A második világháború utolsó évében együttküzdő magyar és szovjet partizánok egy csoportja a harcok sodrában kapcsolatba került a lengyel felszabadító hadsereg egyik alakulatával. És azontúl közösen üldözték, verték az immár „rugalmasan elszakadó" nácikat. Így hát a három nemzetiségű harcosok között bajtársi, baráti kapcsolatok szövődtek.

Váratlanul azonban egy probléma bukkant fel. Annak idején ugyanis a lengyel hadseregben még tábori papok működtek, és tábori miséket rendeztek. A szovjet és magyar partizánok azonban, mint felvilágosult forradalmárok, nem hittek semmiféle vallásban, s nem szívlelték a papokat. Ám a régi lengyel tisztekből álló parancsnokság őket is meghívta az egyik vasárnapi nagymisére, amelyet maga a tábori püspök celebrált. A meghívást a magyar és szovjet partizánok elfogadták, de a többség azt mondta: valamilyen ürüggyel majd kimentik magukat. De a szovjet és magyar partizánvezetők úgy vélekedtek: egységüknek részt kell venni a misén, nehogy emiatt rontsák a lengyelekkel való együttműködésüket. Így is történt.

Amikor azonban a magyar és szovjet partizánok látták, hogy a régi szellemben nevelt lengyel katonák sorra a tábori püspök elé járulnak és kezet csókolnak – kijelentették: ők az istennek sem csókolnak kezet... A magyar partizánvezető ekkor azt hangoztatta: vallási kérdésekben rugalmasnak és taktikusnak kell lenni. Minden partizán járuljon a püspök elé, és csináljon úgy, mintha kezet csókolna...

A mise után az egyik szovjet partizán, aki tudott lengyelül is, kezet nyújtott a rugalmasságot tanácsoló magyarnak, mondván neki:

– Igazad volt. Meggyőződtem róla...

– Hogyan? – kérdezte a magyar.

– Hát az történt – válaszolt –, hogy amikor a püspök elé járultam, és imitáltam a kézcsókot, halkan azt mondtam lengyelül: „Én nem csókolok kezet, mert tizenkilences kommunista vagyok..." Erre a püspök a fogai közt sziszegve rám mordult:

– Ebadta! Azonnal csókolj kezet, mert én tizenhetes bolsevik vagyok...

A JELENTÉS ÉS A KORSÓ SÖR

Az egyik közlekedési üzem osztályvezetőjének terjedelmes jelentést kellett készítenie valamilyen vállalati ügyről. Bosszankodva írta azonban az anyagot, mert meggyőződése szerint az ilyen jelentéseket a felettes szervek illetékesei vagy nem olvassák végig, vagy nem tanulmányozzák át elég alaposan. Ám hogy próbát tegyen – mondanivalója kétharmada után zárójelben közbeszúrta a következő mondatot: „Aki idáig elolvasta, kap egy korsó sört!"

– Vagy észre sem veszik majd – mondta egy munkatársának –, vagy ha igen, legfeljebb letolnak...

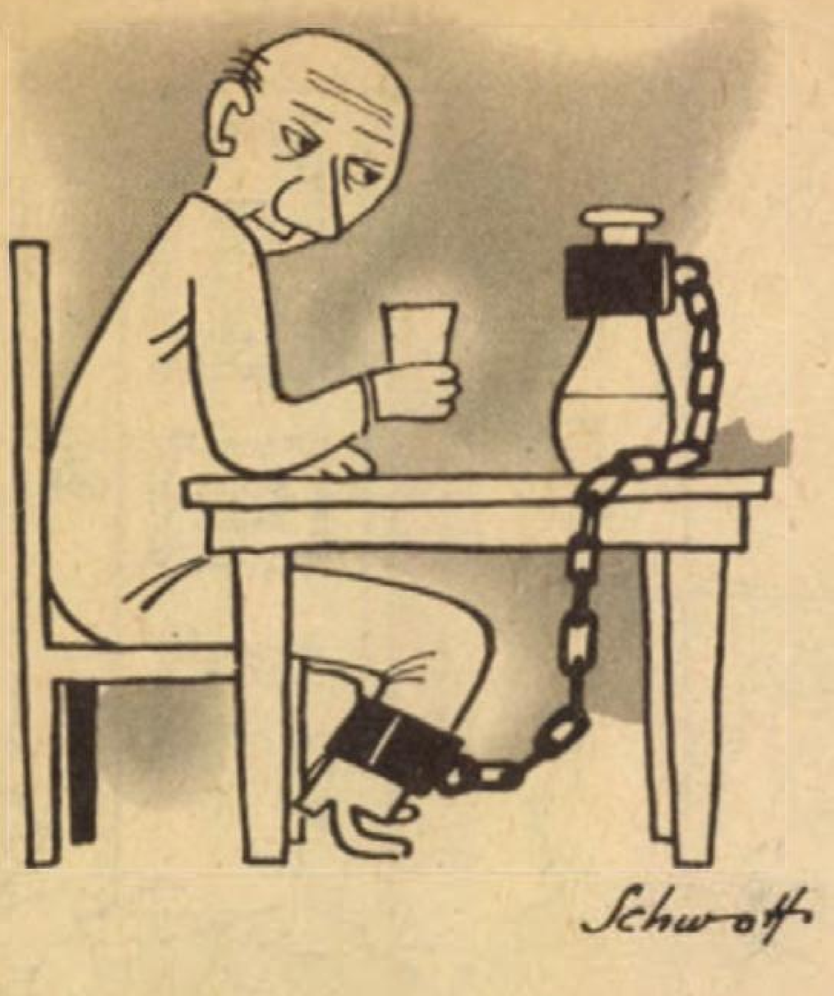
Nos, a jelentés elment az első felettes szervhez. Az anyagot ott kutyafuttában átnézték, és újabb iratok csatolása után továbbították a következő felettes szervhez. Itt egy-két osztályt is megjárt az anyag. Kiegészítő megjegyzést is írtak hozzá, és újabb dokumentumokkal ellátva az egész paksamétát eljuttatták a minisztériumba.

Az üzem osztályvezetője már igazolva látta magát, mert a jelentésen senki sem kifogásolt semmit. Az egyik nap azonban szólt a telefonja, s közölték vele, hogy bekapcsolják a miniszterhez:

– Itt Kossa beszél – hangzott a drót túlsó végén. – Csak azért hívtam, mert kérem a korsó sört...

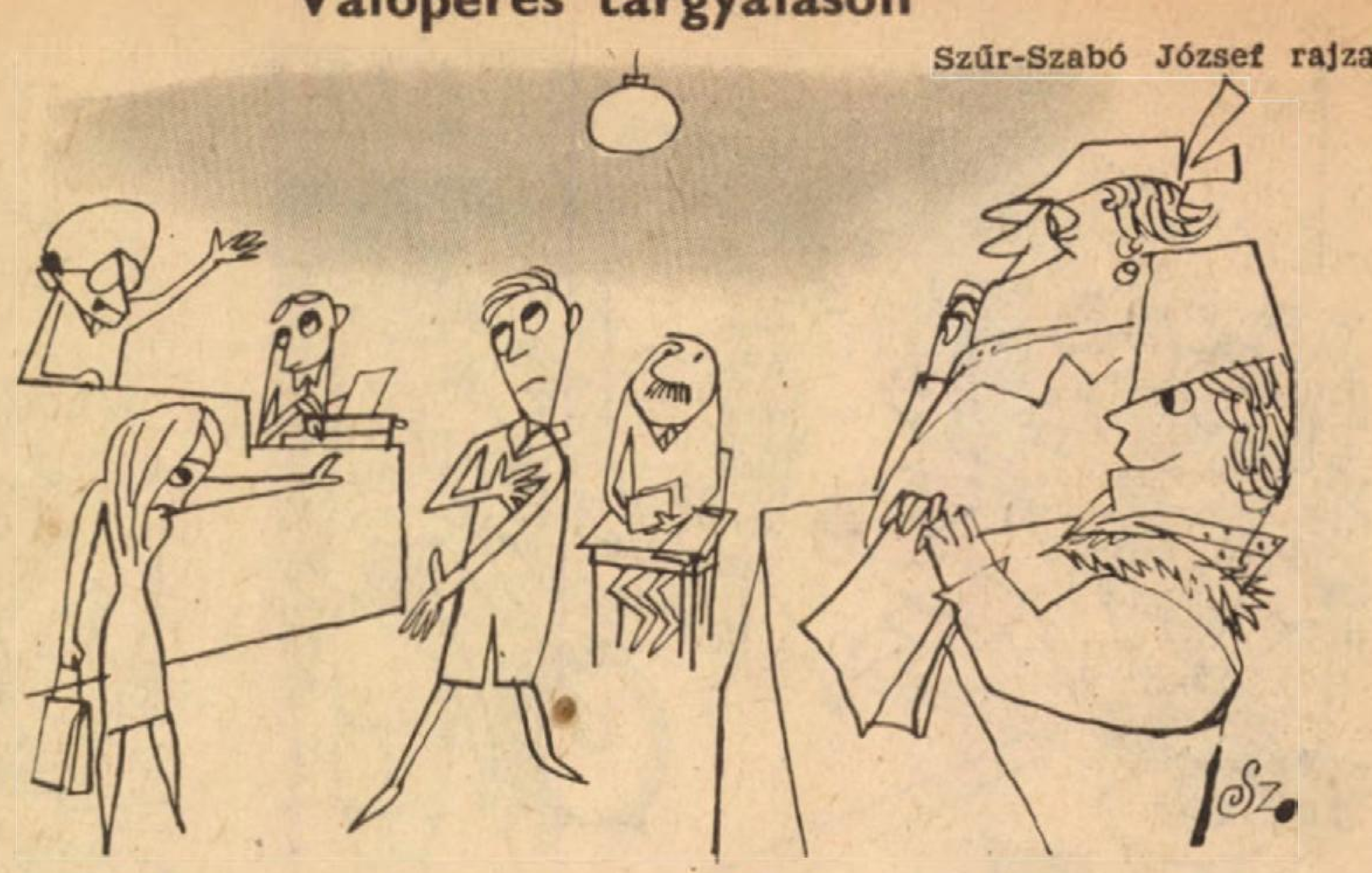
Szenes Imre gyűjtése

Az ital rabja

Válóperes tárgyaláson

Szűr-Szabó József rajza

– Megspóroljuk a mozijegy árát!

ólomöntő rigmusok

Korunk bár az ész hona,
Maradt benne babona.

Kopogás fán, asztalon,
ha nincs semmi ártalom;

kiáltás, ha pohár dől,
születendő gyerekről;

s esküvőről, ha szép lány
sarkára lépsz az utcán.

Olyan már, mint a mese,
nem is hiszi senki se,

de valami íztadó,
tréfáskedvű így a szó.

*

Forr az ólom, majd kifut.
Mit jósol, ha vízbe jut?

Mindenkinek az jön ki,
miért a vágy elönti:

Albérlőnek — főbérlet,
leányoknak — jó férjek,

legényeknek — lány, elmés,
a gazdáknak — jó termés.

— Hát ez milyen vadállat?
Disznó! — Telitalálat.

A lottóban nyereség;
ferblitársnak — vereség.

Nem a pénzért — ó, ne-ne. : :
— Ott egye meg a fene! —

a jó-kedvért bent, belül,
hogy végre már sikerül.

Jókívánság sose' kár,
a lélek is erre vár,

jó fog, jó szív, jó ideg
adassék mindenkinek...

*

S a költőnek? — mi legyen?
Villácska a Sashegyen?

Autó? — benne kóctigris?
— Nem becsüli a bugris.

Nem kell néki semmi más,
csak egy kevés biztatás,

pár jó szó-korty — nem borból!
hanem néhány lektorból,

hogy a könyvét — Üsse kő! —
kiadja a Magvető.

Jobbágy Károly

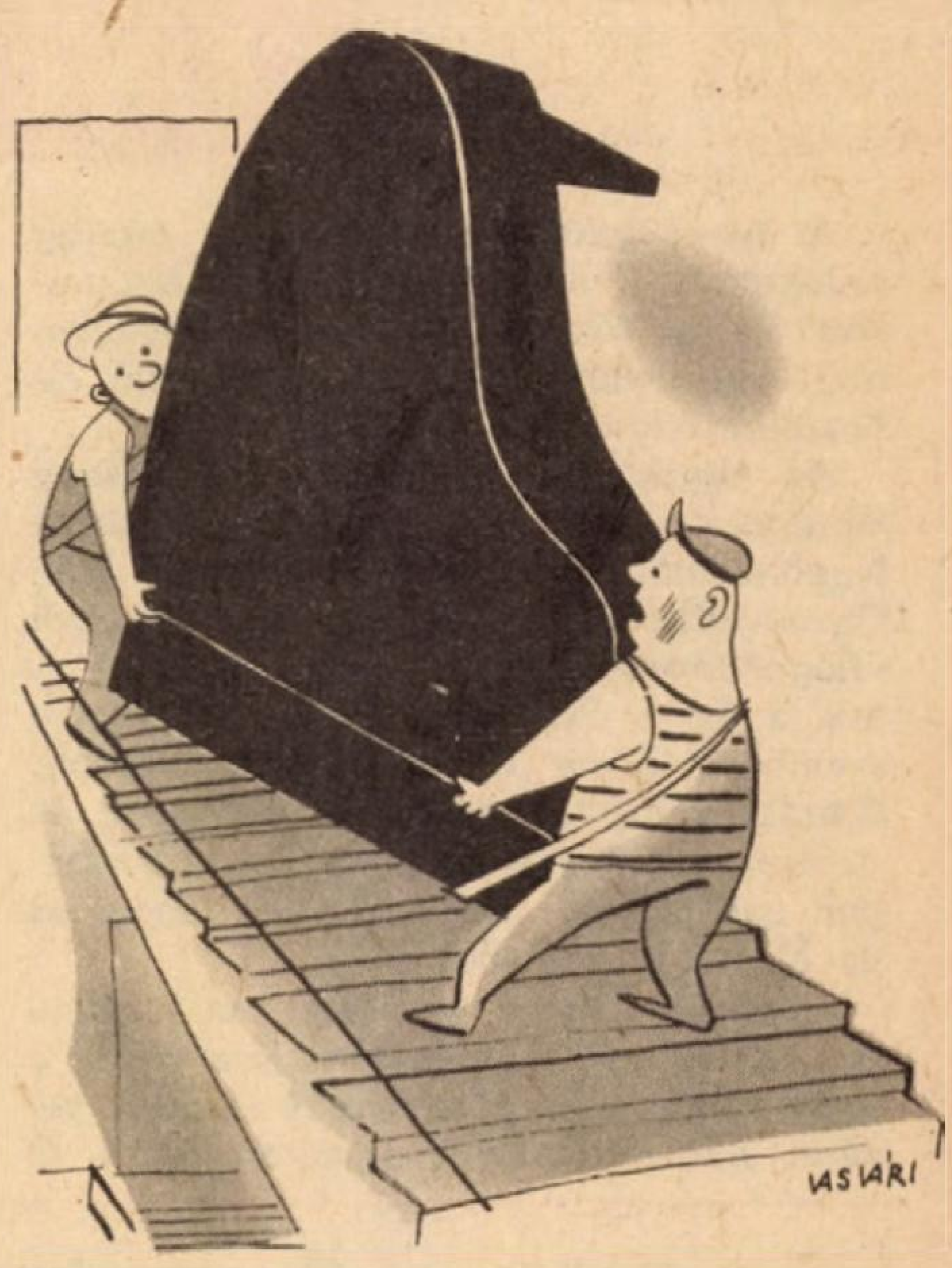
Nincs több kopasz fej!

Kínos helyzetbe került San Colbour, a belga televízió egyik kedvelt riportere, aki annak idején a király esküvőjét közvetítette hazája televízió-nézőinek. A nagy esemény teljesen lázbahozta, és olyan lelkesedéssel magyarázta az egyes képeket, mint Szepesi György egy osztrák–magyar mérkőzést. Most aztán fegyelmi bíróság előtt áll, és valószínűleg felmondás nélküli elbocsátásra ítélik, tekintettel a feljelentő magas személyére. Hogy ki a feljelentő? Nem kisebb tekintély, mint Umberto volt olasz király, a főúri esküvő egyik vendége. És mi a riporter bűne? Miközben a vendégek kilétét magyarázta a nézőknek, izgatottan így kiáltott fel: „És íme, kedves nézőim, az örömapa mögött, ott, ott, jobbról, az a kopasz, nem más, mint Umberto őfelsége, az utolsó olasz király. Nem kétséges, a királyságban élő bűnös megkapja a magáét, és majd megtanulja, hogy másképpen kell beszélni egy szolgálatonkívüli uralkodóról. Legalábbis ilyenformán:

– És most, kedves hallgatóim, nézzenek a kép jobb oldalára, ott látják a dicső Umbertót, akinek koronás fején erősen megritkultak diadalmas fürtjei...

Kritika

Vasvári Anna rajza

– Utálom a zenét!

A francia futballpályákon tilos az üveges sör

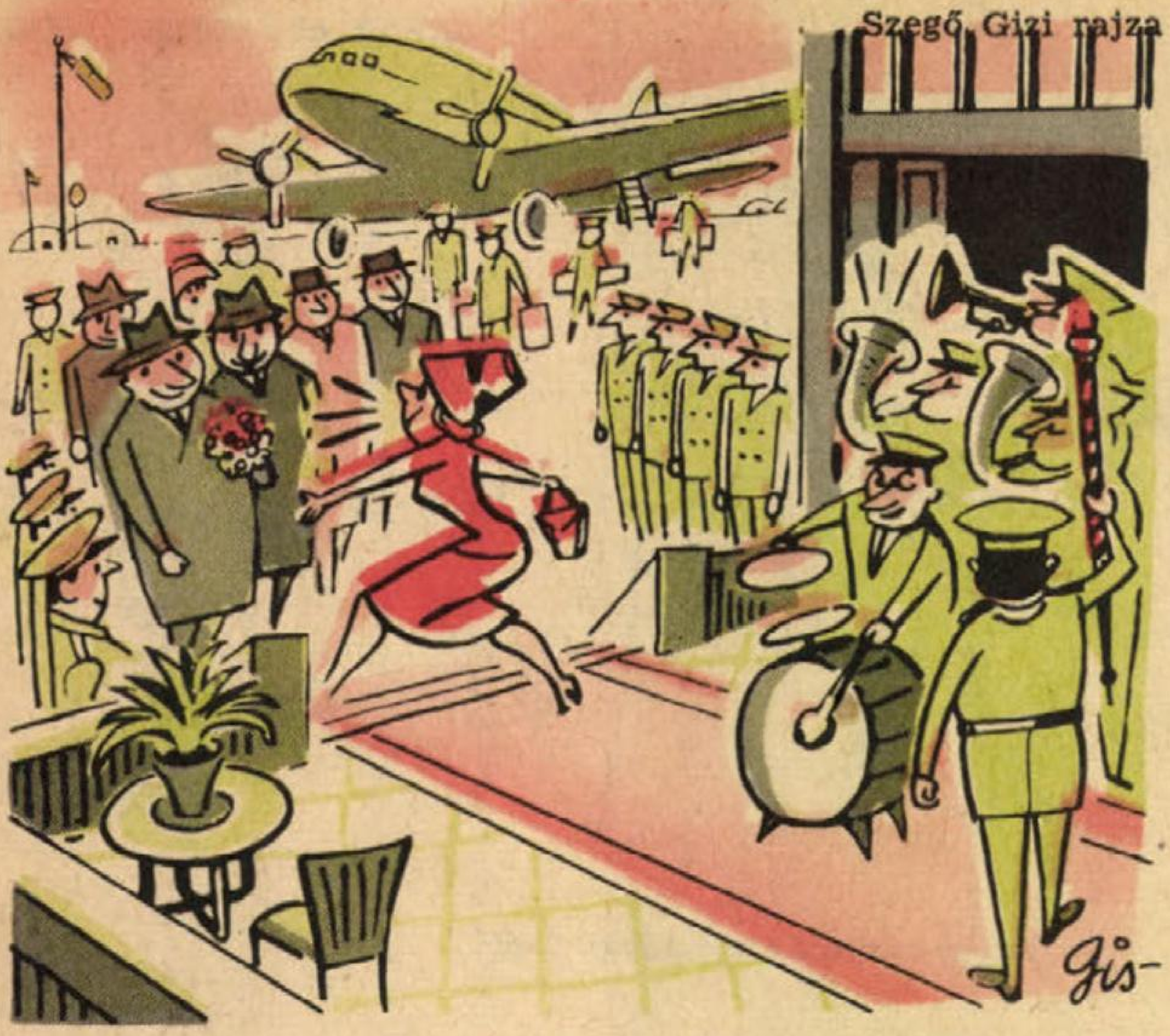
Gerő Sándor rajza

– Pfuj bíró!

Külföldi delegáció érkezett

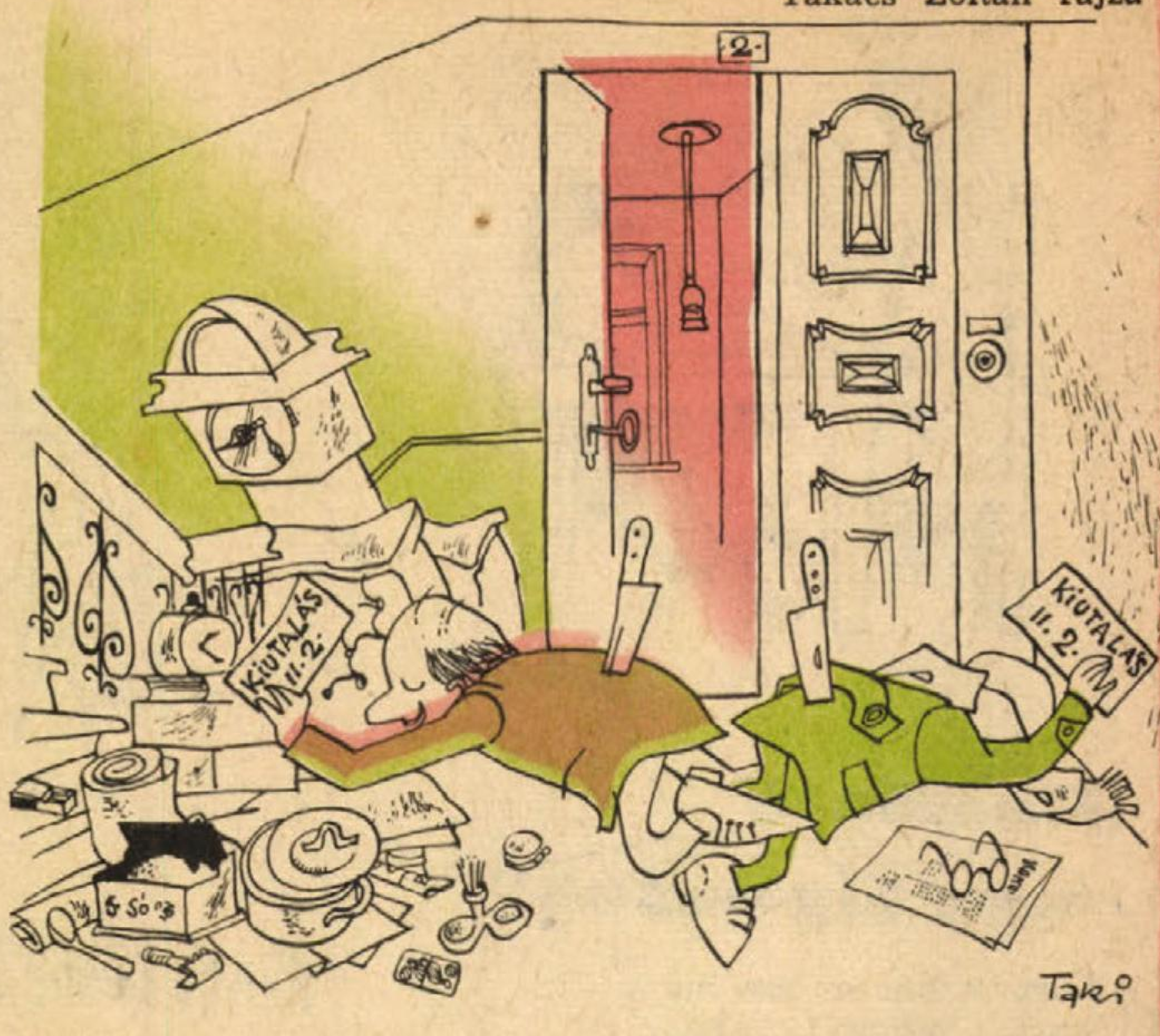
Szegő Gizi rajza

Pesti háziasszony: Remélem, hoztak magukkal hatvanas horgolócérnát!? . . .

Lakásigénylők

Takács Zoltán rajza

HALHATATLANSÁG

A híres emberek lelkivilága mindig érdekelt, s a napokban is azért látogattam el a Világtörténelmi Pantheonba, hogy ott néhány régi ismerősömmel elbeszélgessek egyről s másról.

Az egyik karosszékben éppen Nagy Sándor szunyókált. Leonardo da Vinci Napóleonnal sakkozott. Dzsingisz kán Cromwellal pingpongozott, s a mongol világhódítónak láthatóan nehézségei voltak a Lord Protector nyesett labdáival szemben. Cicero Robespierre-rel ultizott, Gandhi pedig Hannibálnak fejtegette az erőszak helytelenségét. A biliárdszobában sok nézője akadt Galilei, Leonidas és Kant játszmájának.

A nézők között egy hatalmas termetű trák dalia állt, név szerint Spartacus, a nagy római rabszolgalázadás egykori vezére. Beszélgetésbe elegyedtem vele. Ő szívesen beszélt a capuai gladiátoriskola nagyszerű harcosairól, a nagy megmozdulásról, amely majdnem megdöntötte Róma uralmát. Volt gladiátoraival, rabszolgáival, az egyik római sereget a másik után verte meg, amíg végül Crassus legyőzte őket. De a végső ütközet kimenetelétől függetlenül a hírnév, a dicsőség Spartacusé lett a világtörténelemben.

– És érdemes volt? – kérdeztem halkan. – Érdemes volt szembeszállni az egész világgal?

– Érdemes volt! – kiáltott Spartacus, s már ügyet sem vetett a karamboljátszmára. – A világ hálás, a világ nem felejtett el.

Elégedetten mosolygott, majd zsebéből egy kis csomagot húzott elő.

– Ide nézzen! – mondta büszkén. – Az én nevemet viseli ez a csodálatos kis kés, amely simára varázsolja a férfiak arcát. Soha, soha nem is gondoltam arra, hogy valaha majd borotvapengét neveznek el rólam, s íme, az utókor túlszárnyalta legvérmesebb álmaimat is. Amikor a férfiember nekimegy az arcának, mint vitézeim Varinus légióinak, a hajlékony, kemény acél az én nevemet idézi, s ha a penge suhintására kicsordul a vér, marcona káromkodás jelzi a harci düh erejét, mint egykor a véres csaták alatt. Ha kinyitom az újságot, ott látom nevemet a hirdetésekben. Crassusról még csak egy pamacsot sem neveztek el.

Beszélgetésünkre felfigyelt Napóleon is. Mivel amúgy is vesztésre állt, abbahagyta a játékot, s bekapcsolódott a beszélgetésbe:

– Igen, érdemes volt! Érdemes volt beszáguldanom győztes csapataim élén az egész világot! A legjobb, a legdrágább konyakot nevezték el rólam!

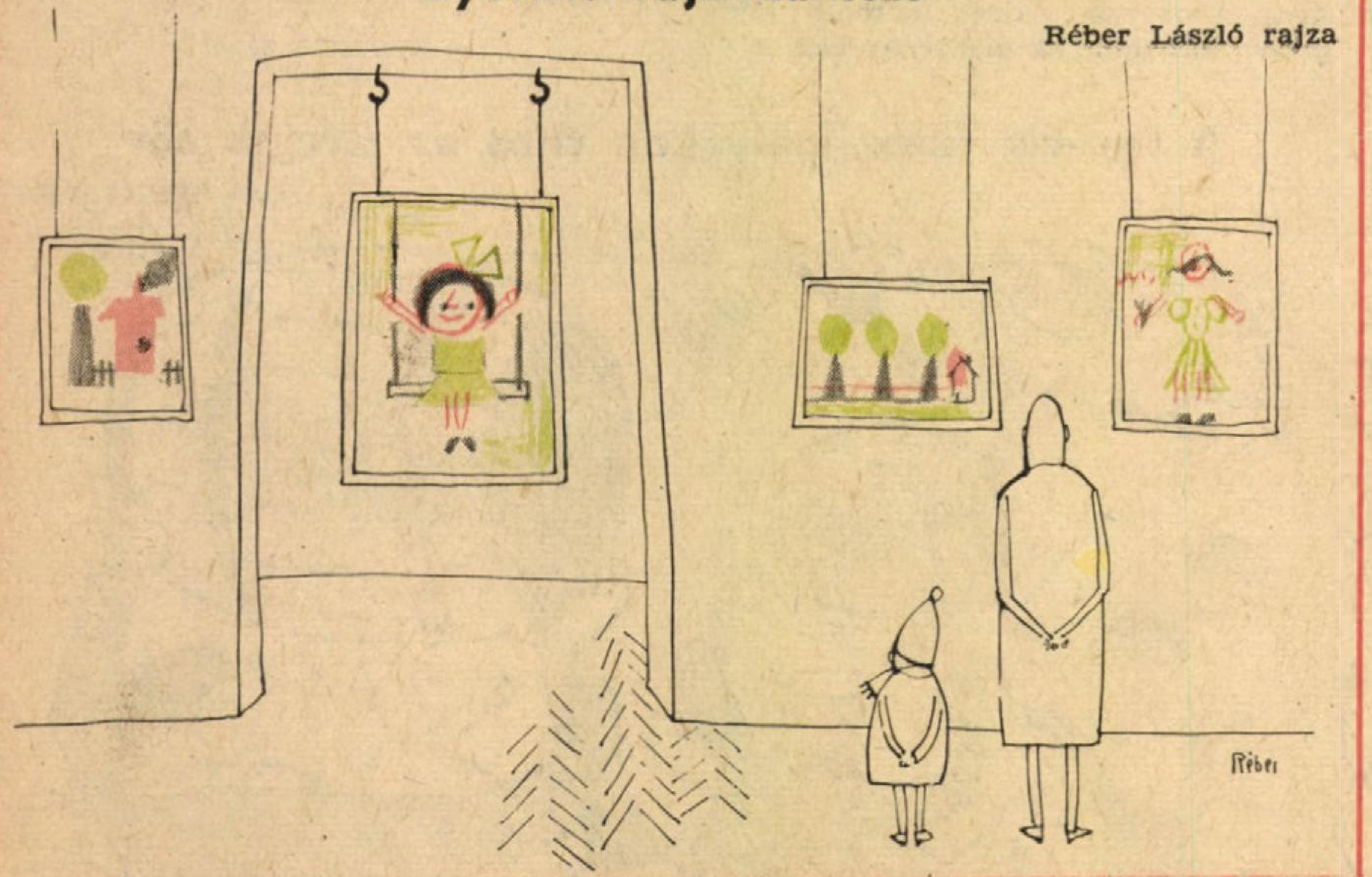
Mások is körénk sereglettek. Caesar és Nero büszkén hangoztatta, hogy az ember leghűségesebb társai, a kutyák százezrei viselik az ő nevüket. Icarus az autóbusziparban találta meg a maradandóságot. Tizian a hajfestékben, Ödipusz király a lélektanban. Voltak jogos panaszok is. Sokrates keserű iróniával jegyezte meg, hogy még egy rongyos szappant sem neveztek el róla. Achilles ingerülten kérdezte, miért nem viseli a nevét legalább valamelyik gumisarok. Galileit teljesen kielégítené, ha egy mozgásművészeti iskola homlokán állna a neve. A panaszok nyomán magunk sem értettük, miért nincs Gandhi-fehérnemű, Brutus tőr- és késárugyár, Marco Polo utazási iroda stb., stb.

Mindegy, az eredmények kétségtelenek, még ha vannak is hiányosságok. Sok még a tennivaló, de mint az utókor képviselője, mégis megnyugodva állapíthattam meg: nem felejtjük el, sőt megbecsüljük nagyjainkat.

Feleki László

Gyermekrajz-kiállítás

Réber László rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.1184 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.